

Ožujak / Travanj 2021

Svezak 103, Broj 2

Glasnik Kristovog Kraljevstva

Spomen Večera Po Ivanu

Što Spomen Svečanost Znači Za Nas?

Prije Praznika • Neka Se Vaše Srce Ne Uznemiruje

Priprema Apostola • Zajedništvo Oca i Sina

Nade i Radosti Uskrsnuća • Nada Slave

Glasnik

Kristovog Kraljevstva

Ovaj časopis svake godine donosi mnoge stranice duhovnog štiva s raznim biblijskim temama. Svaki broj također navodi listu mnogih Biblijskih kongresa i konferencija na kojima ćeš naći Kršćansko zajedništvo. U svakom broju imamo i rubrike Vijesti i Pogledi na svijet (tekući događaji), Danas u Proročanstvu, i informacije o djelovanju Pastoralnog Biblijskog instituta. Pastoralni Biblijski institut objavljuje ovaj časopis dvomjesečno.

Informacije za kontakt

Pastoralni Biblijski Institut
P.O. Box 3274
Bremerton, WA 98310
ThePBI@comcast.net
www.HeraldMag.org

Dopisnici

102 Broad Street
Chesham, Bucks, HP5 3ED
Engleska

Berejski Biblijski Institut
P.O. Box 402
Rosanna, Victoria 3084
Australija

Urednički odbor

Urednički odbor od petorice koji nadgleda ovaj časopis, od kojih najmanje tri odobravaju objavljivanje svakog članka koji se pojavljuje na stranicama ovog časopisa. Premda su odgovorni za svaki objavljeni članak, odbor ne jamči za svaki izraz koji se u njima nalazi. Sadašnji urednici su: Len Griehs, Ernie Kuenzli, James Parkinson, David Rice, i Tom Ruggirello.

Odbor i urednici slažu se da vrijednost ovog časopisa ovisi o tome da li su suradnici bili slobodni izraziti svoje misli, pod uvjetom da su općenito u skladu sa karakterom i svrhom naše povelje za širenje Biblijskih istina. Godišnja pretplata na ovaj časopis diljem svijeta je 50 HRK, ili besplatno na pisani zahtijev.

Ovaj časopis i njegova misija

Ovlašten poveljom 1918, Pastoralni Biblijski institut, Inc., bio je osnovan za promicanje Kršćanske spoznaje. Njegov časopis, Glasnik Kristovog Kraljevstva, čvrsto zastupa jedini pravi temelj Kršćanske nade koji je sada općenito odbačen — otkupljenje kroz dragocjenu krv (1 Pet. 1:19). „čovjeka Krista Isusa, koji sebe dade kao otkup [odgovarajuća cijena, zamjena] za sve“ (1 Tim. 2:6). Gradeći na ovom sigurnom temelju zlatom, srebrom, i dragim kamenjem Riječi Božje (1 Kor. 3:11-15, 2 Pet. 1:5-11) njegova je daljnja misija „otkrivati svima kako se ostvaruje otajstvo od vjekova sakriveno u Bogu koji je sve stvorio, a sada se po Crkvi objavljuje Poglavarstvima i Vlastima na nebu mnogolika Božja mudrost“ (Efež. 3:5-10).

Oslobođen je utjecaja bilo koje partije, sekte ili ljudskih učenja, dok sve više i više nastoji dovesti svaki svoj iskaz u najveću podložnost volji Božjoj u Kristu, kako je izražena u Bibliji. Slobodan je dakle objaviti odvažno sve što je Gospodin izrekao — u skladu sa Božanskom mudrošću koja nam je dana da razumijemo. Njegov stav nije dogmatičan, nego uvjeren; jer znamo s čime je to potvrđeno, naime sa sigurnim Božjim obećanjima. Smatramo ga nečim pouzdanim što se može koristiti u njegovoj službi; stoga naše odluke u odnosu na ono što se može ili ne može pojaviti na njegovim stranicama moraju biti u skladu s našom prosudbom njegove volje, učenjima njegove Riječi, za izgrađivanje njegovog naroda u milosti i spoznaji. Mi ne samo da pozivamo, mi potičemo naše čitatelje da dokažu sve njegove iskaze sa nepogrešivom Riječi, na koju se stalno pozivamo kako bi olakšali takvo ispitivanje.

Za nas Biblija jasno uči

DA JE CRKVA „HRAM“ ŽIVOG BOGA — njegova „građevina“ čija gradnja traje cijelo Evandeosko doba — od kad je Krist postao Otkupitelj svijeta i „glavni kamen“ ovog hrama kroz kojega će kad bude završen Božji blagoslovi doći svim narodima i oni će imati pristup Njemu (1 Kor. 3:16,17, Ef. 2:20-22, 1 Moj. 28:14, Gal. 3:29).

DA SE U MEĐUVREMENU NASTAVLJA KLESANJE, OBLIKOVANJE I POLIRANJE posvećenih vjernika u Kristovo djelo pomirenja, i kada posljednji od tog „živog kamenja“, „izabranog i dragocjenog“ bude bio spreman, Veliki Graditelj će ih sve dovesti k sebi kroz prvo uskrsnuće; i hram će biti ispunjen slavom i biti će mjesto sastajanja Boga i ljudi tijekom Milenija (Otkr. 15:5-8).

DA JE TEMELJ NADE ZA CRKVU I SVIJET zasnovan na činjenici da je Isus Krist, milošću Božjom, okusio smrt za svakoga, „otkupnina za sve“ i da će on biti „istinita svjetlost, koja obasjava svakoga čovjeka i koja dolazi na svijet“ u određeno vrijeme (Hebr. 2:9, Ivan 1:9, 1 Tim. 2:5,6).

DA JE NADA CRKVE da će biti poput svog Gospodina, „vidjeti ga kakav doista jest“, biti „sudionikom božanske prirode“, i imati udjela u njegovoj slavi kao sunasljednici (1 Ivan 3:2, Ivan 17:24, Rim. 8:17, 2 Pet. 1:4).

DA JE SADAŠNJI ZADATAK CRKVE usavršavanje svetaca za buduće djelo službe; razvijanje u sebi svake milosti; biti Božji svjedok svijetu; i pripremiti se da budu kraljevi i svećenici u sljedećem dobu (Ef. 4:12, Mat. 24:14, Otkr. 1:6, 20:6).

DA JE NADA ZA SVIJET milenijsko kraljevstvo u kojemu će svi dobiti priliku biti blagoslovljeni sa spoznajom i svim drugim — vraćanje svega onog što je Adam izgubio, svima koji to prihvate i koji budu bili poslušni, iz ruku njihovog Otkupitelja i njegove proslavljene Crkve — dok će svi nepopravljivi biti zauvijek uništeni (Djela 3:19-23, Iza. 35).

U Početku

Vrijeme Spomen Svečanosti donosi posebne misli o Isusovoj žrtvi. Dok je velik dio drame posljednjeg tjedna Isusova života raširen po sva četiri evanđelja, Ivanovo evanđelje daje intimni pogled u posljednju

noć koju je Isus proveo sa svojim učenicima. Ovaj zapis prema Ivanu je posebno razmatranje ovogodišnjeg broja u ovo vrijeme Spomen Svečanosti.

Otvaramo ovaj broj sa *Što Spomen Svečanost Znači Za Nas*. Obuhvaća širok raspon razmišljanja o godišnjoj proslavi našeg sudjelovanja s Isusom u ovoj najvažnijoj noći u godini.

Prije Praznika je razmatranje Ivana 13. Iako se čini da je svijest našeg Gospodina o njegovoj predstojećoj smrti bila s njim tijekom cijele njegove službe, on je ovdje pokušao podbuditi posebnu svijest svojih učenika o njegovoj predstojećoj patnji i smrti kada je izjavio da je “za to bio rođen.”

U *Neka Se Ne Uznemiruje Vaše Srce*, razmatranje 14. poglavlje vas poziva da zamislite sebe kao jednog od Dvanaest koje je Isus pozvao da podijele s njim Pashalni obrok posljednje noći njegovog života na zemlji i odgovoriti na Isusov svečani ton kada je rekao: “Kažem vam sigurno jedan će me od vas izdati.”

Priprema Apostola govori o ilustraciji vinove loze i grana u Ivanu 15 i 16. Isus je znao da će put koji predstoji njegovim sljedbenicima biti težak, složen od strane njegovog odsustva. Posadio je sjeme razumijevanja koje će ih kasnije održati, jeri još nisu primili Duha Svetoga i nisu mogli razumjeti zašto ih je Isus napuštao.

Spomen Večera Po Ivanu Ožujak / Travanj 2021 Svezak 103, Broj 2

- 4 Što Spomen Svečanost Znači Za Nas?
- 7 Prije Praznika
- 10 Neka Se Vaše Srce Ne Uznemiruje
- 13 Priprema Apostola
- 16 Zajedništvo Oca i Sina
- 20 Nade i Radosti Uskrsnuća
- 24 Nada Slave

Prekrasna svećenička molitva u Ivanu 17. razmotrena je u *Zajedništvu Oca i Sina*. Tri teme Časti ili Slave dodijeljene Jehovinoj Prvorodenoj djeci, Jedinstvo s Bogom što rezultira odvajanjem od duha grijeha i vječni život koji dolazi iz osobnog znanja o Bogu, važni su dijelovi Isusove poruke.

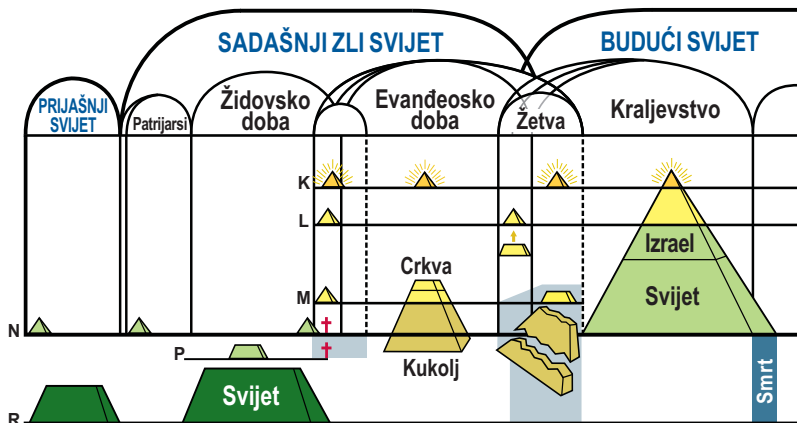
Nade i Radosti Uskrsnuća uređeno je iz članka koji se pojavio u ovom časopisu 1925. Dvije velike lekcije trebale su doći sljedbenicima našeg Gospodina od Isusova uskrsnuća i pojavljivanja: prvo, da njihov Gospodar više nije bio mrtav, nego živ, uskrsnuo iz mrtvih; I drugo, da on više nije čovjek Krist Isus, nego Isus koji se “promijenio”, proslavljen.

Završni članak, *Nada Slave*, razmatra Ivan 14:3: “I kad odem te vam pripraviću mjesto, opet ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja.” Ovaj članak razmatra slavu i slatkoću nebeskog doma koji čeka sve koji postanu dio Isusove nevjeste.

Direktori Pastoralnog Biblijskog Instituta, i urednici Glasnika Kristovog Kraljevstva, mole se da ovaj broj bude poseban blagoslov vama u vašim meditacijama o Obilježavanju smrti našeg Gospodina.

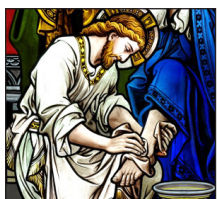
SLIKOVNI PRIKAZ VJEKOVA

Od izgubljenog do ponovno uspostavljenog Raja

Što Spomen Svečanost Znači Za Nas?

„A on im je rekao: “Uistinu vam kažem, nema nikoga tko je ostavio kuću, ili roditelje, ili braću, ili ženu, ili djecu zbog kraljevstva Božjega, a koji neće primiti mnogostruko već u ovom vremenu, a u svijetu što dolazi život vječni” (Luka 18:29,30).

Prva odluka da se simbolizira posvećenje kroz vodeno krštenje došlo je s nagradom. Riječi našeg Gospodina u tematskim recima bile su potaknute odgovorom bogatog mladog vladara nakon što je Isus objasnio što znači samoodricanje. On je držao sve zapovijedi najbolje što može od djetinjstva, a ipak je shvatio da mu još uvijek nedostaje nešto. Shvaćanje da kroz Zakon ne može dobiti vječni život je korak u pravom smjeru, iako nedovoljno za stjecanje vječnog života. Ono što mu je nedostajalo bilo je posvećenje da slijedi Isusove korake — da potroši (ili posveti) sve bogatstvo koje je nakupio u Božjoj službi. Nakon računanja troška, shvatio je i odlučio da je to zadatak koji nije mogao podnijeti tog puta.

U svojem procjenjivanju, mladi bogati vladar možda je uzeo u obzir proste životne uvjete Isusa i dvanaestorice. Možda je vagao jednostavnost njihovih svakodnevnih rutina i njihovog društvenog otuđenja od moćnih i utjecajnih njihovog vremena i pretpostavio da to nije život za njega. Tuga na njegovom licu dok je odlazio možda je izazvala pomutnju među dvanaesticom. Petrovo pitanje Gospodaru bilo je izravno i sažeto: Što dobivamo nakon napuštanja svega da te slijedimo? Nakon Gospodarevog uskrsnuća, shvatili su da postoji više za dobiti nego izgubiti.

Isusov prijedlog mladom vladaru ipak nije bio nepodnošljiv. Ako su dvanaestorica i drugi učenci mogli to učiniti, onda je i on mogao da je htio. Dok je Isus objašnjavao uvjete posvećenja, dvanaestorica su se možda zadržala u blizini. Možda su sudjelovali u međusobnom razgovoru, posljedice toga dovele su do Isusova ohrabrenja u našem tematskom tekstu. Mnogi dokazi u Svetom Pismu uvjeravaju nas da su drugi pojedinci bili jednako dobro obrazovani i imućni po zemaljskoj osnovi, poput bogatog mladog vladara. Međutim uspjeli su napraviti korak posvećenja. Lukina profesija kao doktora, Matejeva kao poreznika, Pavlova obuka kao Farizeja, i Kornelijeve kao centuriona, nije spriječilo te odlučne i revne pojedince da se odreknu svog zemaljskog bogatstva kako

bi slijedili Isusa. Za Zakeja je bila prednost i užitek veliku količinu svog bogatstva podariti siromašnima i onima u nedaći čak i bez Gospodareve instrukcije (Luka 19:8).

Marijino Idoliziranje Spomena na Isusovu Smrt

Marijina iznimna odanost Gospodaru u pripremi za njegovu smrt ukazuje na jasno razumijevanje onoga što se više može dobiti nakon žrtvovanja svega za Gospodarevu stvar. Isusova ljubav za Martu, Mariju i Lazara nije bila samo pokazana podizanjem Lazara iz mrtvih, nego u njegovoj prisposodopa o naklonosti koja će se proširiti na Pogane koristio je ime svog dobrog prijatelja Lazara (Ivan 1:5, Luka 16:19-31). Lazarova gorljivost da slijedi Isusa učinilo ga je metom ubojitih namjera glavnih svećenika protiv Gospodara (Ivan 12:10, 2).

Marija s darom odanosti

"Martino Svjedočanstvo o Kristu," Sandy Freckleton Gagon (Havenlight)

Martha, za koju se smatra da je starija sestra Marije i Lazara, također je bila vrlo posvećena Isusu. Pokazala je svoju odanost kroz gostoprimstvo i njezin susret s Isusom po prvi puta se temeljio na takvoj usluzi (Luka 10:38). Kad god je Gospodar posjetio njihovu kuću, ona se je pobrinula da on i njegovi sljedbenici budu dobro nahranjeni i da im je udobno. Martin stav demonstrira Apostolovu opomenu u Hebrejima 13:2. Kada je njihov mlađi brat Lazar umro, iskoristila je priliku da se raspita kod Gospodara o istini o uskrsnuću. Njezina apsolutna vjera u Isusa nakon toga ukazuje na njezino prihvaćanje Isusove izjave, "Ja sam Uskrsnuće i Život. Tko u mene vjeruje, ako i umre, živjet će" (Ivan 11:25-27).

Bilo je to, međutim, Marijino pitanje slično ono Marte i njezino držanje koje je potaknulo našeg Gospodina da prolije suze zbog Lazarove smrti. Ne samo da je Marija dijelila majčino ime, također je uvijek obraćala pozornost kada je Gospodar govorio — stav koji je bio kritiziran od strane starije sestre. Više je slušala, prihvaćala je više, i pokazala je više, da su vidjeli svi (Luka 10:40-42).

Ako je Marija sama pripremila mirisnu pomast, to bi je zahtijevalo iznimne vještine. Ako ju je kupila, to bi je koštalo više nego godišnja plaća (usporedite Marka 14:5 i Mateja 20:2). Što ju je potaknulo da potroši pomast vrijednu jednogodišnje plaće na Gospodareve noge? Nije koristila ništa drugo osim svoje vlastite kose za brisanje Gospodarevih stopala. Apostol Pavao objašnjava da ženska kosa predstavlja njezinu slavu, kao pokrivalo (1 Korinćanima 11:15).

Stoga, ona je predala njenu slavu sa skromnošću i poniznošću Gospodaru. Što je potaknulo tako intenzivnu poniznost da obriše Isusova stopala njenom kosom? Marija je jednom bila kritizirana od Marte što je radije ostala kod Isusovih nogu umjesto da je pomagala u ugostiteljskim poslovima. Kasnije su je učenici kri-

tizirali zbog trošenja takvog bogatstva kako bi se pomazalo Gospodarova stopala. Što je bio izvor njezine snage da se suprotstavi objema kritikama? Čak i nakon što je Gospodar razapet, ona je s ostale dvije Marije i Martom bila među prvima koji su posjetili gospodarevu grobnicu.

Kada je Isus izjavio da gdje god bi se Evanđelje propovijedalo, Marijino djelo pomazanja Njegovih stopala će biti spomenuto, on je privukao našu pažnju prema intenzivnoj predanosti s njene strane (Marko 14:9). Možda je Marija imala veću zahvalnost za Gospodarevu stvar i prije nego što je Sveti Duh sišao na sve na Pedeseticu.

Nasljeđe

Bez sumnje, svatko tko posvećuje sve što jeste i ima — obitelj, prijatelje i sve ostale zemaljske veze za Kraljevstvo Božje — prima više u ovom današnjem vremenu. Pavao navodi da oni dobivaju "baštinu, mi koji smo predodređeni u skladu s nakanom onoga koji sve radi po odluci svoje volje" (Efežanima 1:11). Radost našeg posvećenja nije samo povezana s budućnošću. Duhom začeti uživaju u blagoslovima u ovom životu što ih potiče dati sve što jesu i imaju, u žrtvu Bogu.

Bogatstvo našeg Nebeskog Oca i bogatstva koja su im dodijeljena su nemjerljiva. I oni imaju Njegovo jamstvo da im On neće uskratiti bilo kakvu dobru stvar. "A Bog moj ispunit će svaku vašu potrebu prema bogatstvu svojemu, u slavi, po Kristu Isusu" (Filipljanima 4:19). Razmotrit ćemo tri izdašna bogatstva u odnosu na Spomen Svečanost.

Nasljeđe Oproštenja

Onima koji su u Kristu Isusu i opravdani su, Apostol izjavljuje da su oslobođeni svih osuda (Rimljanima 8:1). Budući da je cijela ljudska rasa osuđena zbog Adamovog neposluha, grijeha, simboliziranog kao blatnjava glina, ostala je zaglavljena u njemu. Ali kao što je radosno izjavio Psalmist, Jehova nas je izvukao iz te užasne jame, blatnjave gline, postavio je naše noge na stijenu i utvrdio naše korake! (Psalmi 40:2). "I neki od vas su bili takvi. Ali ste se oprali, ali ste se posvetili, ali ste se opravdali u imenu Gospodina Isusa i po Duhu našega Boga" (1. Korinćanima 6:11).

Sam temelj našeg opravdanja je naša vjera u krv Kristovu kao otkupnu žrtvu za Adamov grijeh koja onda pruža oprost naših grijeha. Budući da smo sve posvetili Gospodinu, jednom kada je Bog prihvatio naše posvećenje i primijenio je zasluge Kristove žrtve u našu korist, više se ne računamo kao dio onih pod Adamovom osudom i smrću. Dok god ostajemo pod krvlju, nama je obećano trajno opravdanje (1. Petrova 1:4; Efežanima 5:5).

Nasljeđe Mira

Nakon što smo bili opravdani vjerom, sada imamo mir s Bogom. To nije mir koji svijet nudi, koji se provodi tiranijom i autoritarnošću, oružjem za masovno uništenje i smrtonosnim streljivom, nego božanski mir s Bogom (Rimljanima 5:1). Spokoj i pogodnost koji lebde uokolo posvećenog učiniti će da oni koji su im bliski dožive i cijene božanske radosti, blagoslove i zadovoljstva. Za razliku od svijeta, posvećeni su u miru jer: blagoslovljeni su što razumiju Božji plan spasenja za svijet (1 Korinćanima 2:9-10); ne hrvaju se i ne bore za svjetovna bogatstva i užitke (1 Korinćanima 9:25-26); zadovoljni su onim što imaju — jer znaju kako je to biti u oskudici i kako kad se obiluje (1 Timoteju 6:6-8, Filipljanima 4:12); oni smatraju radošću kada trpe progone (Matej 5:10-12); i s krilima orlova lete visoko iznad svih ostalih, gledajući dolje na mijene i brige uzdišućeg stvorenja (Izaija 40:31). Moramo primijeniti obećanja od Boga osobno kako bi se dobio mir Božji.

Nasljeđe Ljubavi i Zajedništva

Istaknuto među obilnim lijepim bogatstvom koje nam je predstavio Otac je zajedništvo ljubavi i prijateljstva. Ljubav, baš kao Jehova osobno, niti ima početak niti kraj. “Čaša blagoslova, kojom blagoslivljamo, nije li zajedništvo krvi Kristove? Kruh koji lomimo, nije li zajedništvo tijela Kristova? Jer mi mnogi, jedan smo kruh, i jedno tijelo, jer smo svi dionici toga jednoga kruha” (1. Korinćanima 10:16,17).

Doista, živimo sada, ne pod Adamskom osudom, zbog našeg opravdanja kroz Isusovu krv. Prednost voljeti jedni druge kao braća i održavati srdačan i prijateljski odnos među nama zadržalo je mnoge od pada u iskušenja

Isus prosjeđuje čašu zajedništva

i poteškoće koji bi nas lako mogli svladati (1. Ivanova 3:14). Mnogi koji su razmišljali o piščevim riječima: “Sprijatelžite se s Božjom djecom,” mogu svjedočiti o tome. Doista, neka je blagoslovljena veza koja veže naša srca u Kršćanskoj ljubavi!

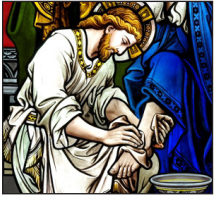
Zaključak

Nakon pažljivog razmatranja, rado smo ponudili sve što imamo, jesmo i što bi mogli biti u svijetu u Gospodinovu službu. To bi još uvijek bio dostojan životni put da Gospodin nije priložio nikakve nagrade. Ipak, imamo sva ta bogata nasljeđa da nam pomognu u osiguravanju krune za sebe ako ostanemo vjernima do smrti. “A sada vas, braćo, preporučujem Bogu i riječi njegove milosti, koji *vas* može izgraditi i dati vam baštinu među svima koji se posvećuju” (Djela 20:32).

— Noah Amoo

Prije Praznika

„A pred svetkovinu Pashe, kad je Isus znao da je došao njegov čas da prijeđe iz ovoga svijeta k Ocu, pošto je ljubio svoje koji su u svijetu, ljubio ih je do kraja” (Ivan 13:1).

Trinaesto poglavlje Ivanova evanđelja započinje s jasnom potvrdom našeg Gospodina o svijesnosti o njegovoj predstojećoj smrti ove posljednje noći sa svojim učenicima. Ivan također ukazuje u prvom retku na Gospodarevu veliki ljubav i briga za svoje učenike, “pošto je ljubio svoje koji su u svijetu, ljubio ih je do kraja.” Ivan je — napisao mnoge riječi koje odražavaju brigu i ljubav našeg Gospodina za njegove učenike ove posljednje noći — više od pet poglavlja, dok ostala tri Evanđelja sadrže manje od jednog. Ivan bilježi i Isusovo raspoloženje i njegove osjećaje te posljednje noći kada je ustanovio Obilježavanje svoje smrti i onda otišao u Getsemani. U vremenu kada obilježavamo smrt našeg Gospodina, ta iskustva i lekcije iz posljednjih dana našeg Gospodina i Učitelja su vrlo smisljeni za nas.

Čini se da je svijest našeg Gospodina o njegovoj predstojećoj smrti bila s njim tijekom cijele njegove službe. “Sad mi je duša uznemirena. I što reći? Oče, spasi me od ovoga časa? Ali sam zbog toga došao za ovaj čas” (Ivan 12:27). Isus je bio svjestan svoje predstojeće patnje i smrti kada je izjavio da je zbog toga rođen. Kako bi dao svoj život kao otkupninu za Adama bio je razlog da je bio rođen kao čovjek. Međutim, bilo je samo nekoliko tjedana prije njegove smrti da će njegovi učenici to saznati. “Od tog vremena Isus je počeo obrazlagati svojim učenicima kako mora poći u Jeruzalem i mnogo pretrpjeti

Isus ulazi u Jeruzalem

od starješina i glavara svećeničkih i pismoznanaca, i biti ubijen i treći dan biti uskrsnut” (Matej 16:21).

Ovo je bio početak posljednjeg Gospodinovog putovanja prema jugu iz područja Galileje. Sada je počeo s razdvajanjem svojih učenika iz mase kako bi ih pripremio za ovu posljednju noć. Odveo ih je na sjever do Cezareje Filipove, uz vode Rijeke Jordana, da provede vrijeme s njima, onda su se uputili južno do Jeruzalema zajedno uz dolinu Jordana.

Tijekom njihove posljednje zajedničke noći, misao da će uskoro ostaviti svoje učenike teško je pala na srce našeg Gospodina. Tijekom putovanja prema Jeruzalemu, Isus bi saznao za njihovo stanje spremnosti za njegovo raspeće i razdvajanje od njega. Pretpostavljamo da je bilo mnogo lekcija na putu, i Isus je svjedočio tome da učenici nisu bili pripremljeni za kušnje koje su trebale doći. Znamo da učenici nisu u potpunosti shvaćali ove lekcije koje je Isus podijelio s njima sve dok nisu primili Duha Svetoga: “A njegovi učenici nisu to isprva razumjeli; ali kad je Isus bio proslavljen, onda su se sjetili da je to bilo o njemu zapisano i da su mu to učinili” (Ivan 12:16).

Jedna takva briga dogodila se na njihovoj posljednjoj noći kako je zabilježio Luka: “I nastala je među njima i svađa koga bi od njih trebalo smatrati najvećim” (Luka 22:24). Oni su se samozatajno svađali o položaju i statusu kad su mogli pomoći Isusu i tješiti ga dok se suočavao sa smrću. Mogli su učiti iz primjera žene koja je oprala Gospodinova stopala njezinim suzama (Luka 8:37-50). Ako je to bila daleka uspomena, također su imali primjer samo nekoliko dana prije u Betaniji, kada je Marija pomazala Gospodinova stopala sa skupim parfemom i obrisala ih svojom kosom (Ivan 12:3).

Primjer Pranja Nogu

Postalo je neophodno da naš Gospodin pruži još jednu lekciju, da ih podučiti vlastitim primjerom. Isus je ustao sa stola za večeru i stavio na stranu njegovu vanjsku odjeću. Uzeo je ručnik, natočio vodu u lavor i počeo je oprati noge svojih učenika. Razumljivo, bili su zbunjeni zbog preokreta uloga i Petar je otvoreno protestirao pred Gospodarem. Isus, je naravno, dobro razumio otpor. Rekao im je da će uskoro shvatiti što radi, ali Petar se ipak opirao: “Nećeš prati moje noge nikada” (Ivan 13:8). Iz Petrove perspektive, nikada ne bi mogao biti razlog da Gospodar pere njegove noge. Možda se nademo u istom

“nikad” okviru uma kada ne razumijemo kako bi stvari trebale biti. Ali u 7 retku, Isus je rekao: “Što ja činim, ti sada ne shvaćaš, ali ćeš nakon ovoga spoznati.”

Nakon pranja nogu svih učenika, Isuse je obukao svoju odjeću i vratio se za stol s večerom kako bi objasnio što se dogodilo. “Kad im je, dakle, oprao noge, uzeo je svoju odjeću, ponovo sjeo te ih upitao: “Razumijete li što sam vam učinio? Vi mene zovete Učiteljem i Gospodinom, i dobro kažete, jer to jesam. Ako sam, dakle, ja, vaš Gospodin i Učitelj, vama oprao noge, i vi ste dužni prati noge jedan drugome. Jer sam vam dao primjer da i vi činite kao što sam ja vama učinio. Uistinu, uistinu, kažem vam, nije sluga veći od svoga gospodara, niti je poslanik veći od onoga koji ga je poslao. Ako ovo znate, blaženi ste ako tako činite!” (Ivan 13:12-16)

Vidimo tri lekcije u riječima našeg Gospodina. Prvo, bilo je o pozivu u službu kao vođa. Čin pranja nogu drugih zahtijeva razmatranje potreba drugih i nesebično ispunjavanje tih potreba. “Dakle, mi jaki moramo nositi slabosti slabih, a ne sami sebi ugadati. Neka svaki od nas ugada bližnjemu na dobro, za izgradnju. Jer ni Krist nije sam sebi ugadao, nego, kao što je zapisano: “Poruge onih koji se tebi rugaju, na mene su pale” (Rimljanima 15:1-3).

Ispunjavanje potreba naše braće za njihovo izgrađivanje je primjer koji je naš Gospodin pružio. Voditi znači služiti, što onda zahtijeva poniznost, drugu lekciju. Odlaganje na stranu odjeće položaja i statusa i služiti u poniznosti unapređuje kvalitetu naše službe istini i našoj braći dok smo mi “odani jedan drugomu u bratskoj ljubavi! Poštovanjem prednjačite jedan drugome” (Rimljanima 12:10).

“Ništa *ne činite* u svadljivosti ili ispraznoj slavi, nego u poniznosti smatrajte jedan drugoga boljima od sebe! Ne gledajte samo svaki na svoje nego i na ono što je drugih! Neka u vama bude ona misao koja je i u Kristu Isusu” (Filipljanima 2:3-5).

Primjer našeg Gospodina i naša puna zahvalnost za privilegiju služenja trebala bi potaknuti takvu ljubav i poniznost koji popuštaju preferencijama braće za njihovo izgrađivanje i napredak evanđelja. Za razliku od zabrinutosti učenika za položaj i status, Isus je pokazao istinsko vodstvo kroz službu braći. Pokazao je da je služiti doista najbolji primjer ljubavi i vodstva.

Treću lekciju lako se može previdjeti. Isus je bio svjestan da je Juda bio njegov izdajnik. U 11 retku, napomenuo je da nisu svi učenici bili čisti. Ipak, dokazi upućuju na to da je on oprao i Judina stopala. Je li to iz iste ljubavi i brige, znajući da će ga Juda izdati? Isus nas je učio

Isus pere stopala Petru

da volimo čak i naše neprijatelje. “Čuli ste da je rečeno: ‘Ljubi bližnjega svoga, a mrzi neprijatelja svoga!’ Ali ja vam kažem: Ljubite svoje neprijatelje, blagoslivljajte one koji vas proklinju, činite dobro onima koji vas mrze, i molite za one koji vas zlostavljaju i progone vas, da biste bili djeca svoga Oca koji je u nebu, jer on čini da sunce njegovo izlazi nad zlima i dobrima, i šalje kišu pravednima i nepravednima” (Matej 5:43-45).

Isus je bio vrlo jasan o lekciji o pranju stopala i naložio im je da peru stopala jedni drugima. Potvrdio je to kao primjer kojeg treba slijediti, govoreći: “Jer sam vam dao primjer da i vi činite kao što sam ja vama učinio” (Ivan 13:15). Zatvorio je ovu lekciju držeći oni odgovornima za ono što su sada znali, govoreći, “Ako ovo znate, blaženi ste ako tako činite!” (redak 17). Kao njegovi sljedbenici, znamo da su ovo lekcije i za nas. Mi smo pozvani smo da jedni drugima peremo noge jer mi volimo braću i nastojimo služiti izgrađujući Tijelo Kristovo.

Judina Izdaja

Isus je znao za njegovu predstojeću smrt, ali on je bio svjestan svega što bi dovelo do njegove smrt, uključujući njegovo uhićenje i Judinu izdaju. Scena večere bila je jedna od najvažnijih intimnih okupljanja koja bi naš Gospodin imao s njegovim učenicima. Ipak, ne samo da je tu bio teret predstojeće smrti, nego osim toga, izdaja od strane osobe koju je volio. Isus je nagovijestio izdaju na večeri i dok je prao njihova stopala, ali učenici nisu razumjeli. Iako je mogao razotkriti Judu na njegovu sramotu, on je usmjerio svoju pozornost na ispunjenje volje Nebeskog Oca.

Možda je postojao još jedan razlog za davanje suprotnih nagovještaja Judine izdaje. Nakon događaja te

noći prođu, učenici bi ih se podsjetili i počeli shvaćati proročanstva kao potvrdu da je Isus doista bio Sin Božji. “Od sada vam kažem, prije negoli se dogodi, da kad se dogodi, povjerujete da Ja jesam” (Ivan 13:19). Učenici su bili zbunjeni, ne znajući na koga je Isus mislio (redak 22.). Bila je takva zbunjenost da je Petar čak pitao Ivana, koji je bio u neposrednoj blizini Isusa, da ga pita tko je. Isus je odgovorio: “Onaj je kome ću ja, kad umočim, dati zalogaj.” I kad je umočio zalogaj, dao ga je Judi Iskariotskom, *sinu Šimunovu*. A poslije zalogaja, u onoga je ušao Sotona. Tada mu je Isus rekao: “Što činiš, čini brzo!” (reci 26,27).

Očigledno iz ovog razgovora između Isusa i Jude je bilo da su ostali učenici pretpostavili da su oni raspravljali o Pashalnoj gozbi i da je Juda otišao napraviti te pripreme. Tijekom večernjih razgovora, upečatljiv je kakav je individualan odnos našeg Gospodina bio sa svakim od svojih učenika. To bi sugeriralo da je naš poziv, kao i životni put, također kao pojedinaca. Naš Gospodin nije htio da drugi budu svjesni Judinog stanja srca i, slično, ni mi nismo upućeni u stanje srca naše braće. Svi su pod istom Milošću Božjom.

Trinaesto poglavlje Ivana zatvara se sa istom notom ljubavi s kojom se otvorilo — kako je Isus volio svoje učenike do kraja. Sada, međutim, pozvao ih je da imaju sličnu ljubav jedni prema drugima. Lekcije u međuvremenu pomogle su im razumjeti važnost služenja i ljubavi jednih prema drugima. (Ivan 13:34,35).

Isus u gornjoj sobi

Iste noći kad je ustanovio Obilježavanje svoje smrti, naš Gospodin nam je dao novu zapovijed da volimo jedan drugoga kao što je on volio svoje učenike. Ovo je odraz “svi ljudima” da smo mi njegovi učenici. Dok slavimo Obilježavanje smrti našeg Gospodina, prava proslava je biti pažljiv s obzirom na lekcije koje nam je ostavio te posljednje noći, i posebno da se ponovno obvezemo služiti i voljeti braću, Gospodinov narod.

— *Kome Ajise*

Neka Se Ne Uznemiruje Srce Vaše

„Neka se ne uznemiruje srce vaše! Vjerujete u Boga i u mene vjerujte!” (Ivan 14:1).

Pokušajte se zamisliti kao jedan od dvanaest koje je Isus pozvao da podijele s njim Pashalni obrok njegove posljednje noći na zemlji. Razmotrite svoja zapažanja i što bi ste možda pomislili kada bi ste

čuli Isusa kako govori novim, ozbiljnijim tonom.

Isus zastane za vrijeme večere. Vidiš da je on duboko uznemiren, ali ne razumijete zašto. Onda on naglo kaže: “Uistinu, uistinu, kažem vam da će me jedan od vas izdati” (Ivan 13:21). Gledate ostale, koji bulje natrag, svatko od vas se pita: “O čemu to Isus govori?” Polako, svatko od vas počinje pitati, “Jesam li to ja” (Matej 26:22 NKJV)? Konačno nagao Petar šapuće Ivanu: “da bi ga on bi trebao pitati o kome on to govori” (Matej 26:24 NKJV). Isus govori tiho Ivanu, a zatim Judi: “Idi brzo i učini ono što moraš učiniti” (Ivan 13:27). Juda odlazi, ali vi samo mislite da on kao blagajnik vaše grupe ima zadatak kupiti nešto za gozbu. “Jesam li to ja?” još uvijek ostaje u tvom umu.

Ali onda Isus nastavlja s još jednom zabrinjavajućom izjavom: “Dječice, još sam malo s vama. Tražit ćete me ... tako sada kažem vama: ‘Kamo ja idem, vi ne možete doći’” (Ivan 13:33). Šta? Isus odlazi, a mi ne možemo ići? Kako nam to može reći nakon što smo bili s njim sve ovo vrijeme?

Izdaja. Napuštanje. Zašto Isus govori te stvari? Sada odgovara Petru, koji je rekao: “Život ću svoj za tebe položiti.” “Stvarno ... kažem ti, pijetao neće zakukurikati dok me tri puta ne zaniječeš” (Ivan 13:37,38) Šta? Hoće li Petar zanijekati Isusa? Kako bi to mogao učiniti? Koliko loše stvari mogu biti? Da li ću ga ja zanijekati? Jesmo li svi bili obmanuti?

Jesmo li pogrešno razumjeli kada je Isus obećao da ćemo sjediti s njim na njegovom prijestolju (Matej 19:28)? Prije samo pet dana čuli smo mnoštvo vikati: “Hosanna! Hosanna!” dok smo s njim išli ulicama Jeruzalema. Ovo nema smisla. Što to sve znači? Napuštanje i poricanje? Osjećajući vašu zbunjenost i tjeskobu, Isus gleda u svakoga od vas i govori utješne riječi,

“Neka se ne uznemiruje srce vaše...U domu Oca moga ima mnogo stanova; da nije tako, rekao bih vam. Idem vam pripremiti mjesto. I

kad odem te vam pripravim mjesto, opet ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja. A kamo ja idem, znate; i put znate” (Ivan 14:1-4).

Kad su učenici čuli Isusa govoriti da odlazi, bili bi zbunjeni. Isus im je rekao da će oni s njim suditi plemenu Izraela, ali oni nisu razumjeli vremensko razdoblje koje treba biti uključeno, duljinu i djelo cijelog Evandeoskog Doba, ili razliku tada otvarajućeg Evandeoskog Doba od Tisućugodišnjeg Kraljevstva. On odlazi kako bi pripremio nebesko mjesto za njih i one koji bi vjerovali nakon njih. Vratio bi se, ali to bi bilo dugo nakon njihove vlastite smrti. On bi ih osobno podigao iz mrtvih, i izrazio dobrodošlicu u novi dom, prebivalište napravljeno posebno za njih.

Čak i sada, tijekom naših posvećenih života, mi može boraviti na posebnom mjestu s našim Nebeskim Ocem i Njegovim sinom, našim uskrslim Gospodinom (Psalam 91:1-4). Tu doživljavamo Božju velikodušnost kroz oprost, milosrđe, pravdu, suosjećanje, iscjeljenje, ljubav, mudrost, nadu, hrabrost i radost. Ako se zadržavamo na ovim darovima, oni mogu olakšati naša problematična srca, prizemljiti naše umove u sadašnjost i pomoći nam da ostanemo u Očevom domu — ponovno centrirajući srca i umove na duhovne stvari.

“Toma mu je rekao: “Gospodine, ne znamo kamo ideš. I kako možemo znati put?” (Ivan 14:5).

Jesam Li Ja?

Filip i Natanael razgovaraju s Isusom

U gornjoj sobi, Ivan bilježi razgovor, između Isusa i trojice njegovih učenika. Toma, koji će kasnije dovesti u pitanje Isusovo uskrsnuće, nije se bojao umrijeti s Isusom. Od dvanaest, on je bio taj koji je istupio kada je Isus rekao da će se vratiti u Jeruzalem, gdje su sile zla kovali zavjeru da ubiju Isusa. “Tada je Toma, koji se zove Blizanac, rekao ostalim učenicima: ‘Hajdemo i mi s njim umrijeti!’” (Ivan 11:16) Isus je odgovorio na Tomin upit: “Ja sam Put, Istina i Život. Nitko ne dolazi k Ocu, osim po meni” (Ivan 14:6).

Znamo kroz Duh Sveti da se na taj put može doći samo kroz našu vjeru u zaslugu Isusove otkupne žrtve. Kako bi ga slijedili, moramo znati njegovu “istinu” – njegove riječi, poziv, upute i smjernice. Isus je “Život” cijelom čovječanstvu, tako što se smrtna presuda kao potomstva Adama, može ukinuti otkupljenjem od grijeha dostupno preko njega. Isus je naša otkupnina i učitelj u pravdnosti i istini. On je naš životodavac i na kraju će biti životodavac za sve čovječanstvo u njegovom obećanom Kraljevstvu na Zemlji.

“Filip mu je rekao: ‘Gospodine, pokaži nam Oca, i dovoljno nam je!’” (redak 8)

Filip je prišao Isusu dok su učenici još uvijek su razmišljali o značenju njegovog odgovora Tomi. Međutim, Isus je znao da je još uvijek je bila zbrka u njihovim mislima. “Isus ga je upitao: ‘Toliko sam vremena s vama i nisi me upoznao, Filipe? Tko je vidio mene, vidio je Oca; pa kako *onda* ti kažeš: ‘Pokaži nam Oca?’ Ne vjeruješ li da sam ja u Ocu i Otac u meni? Riječi koje vam govorim ne govorim sâm od sebe; nego Otac koji prebiva u meni sâm čini djela” (Ivan 14:9, 10).

Filip je bio jedan od prvih Isusovih izbora kao učenik. Na poznavanje ukazuje Isusovo odgovor na Filipov zahtjev: “Toliko sam vremena s vama.”

Učenici su čuli Isusove ranije riječi da nitko nikada nije vidio Boga (Ivan 1:18), ali nisu shvatili da je Isus savršen odraz njegovog Nebeskog Oca. Isusov odgovor Filipu trebao im je pomoći razumjeti da su on i njegov Otac imali istu volju, istu namjeru, a ne da su ista osoba. Isus je bio savršen prikaz Jehove.

“Ako me ljubite, držite moje zapovijedi. A ja ću moliti Oca te će vam dati drugog Utješitelja, da ostane s vama zauvijek, Duha istine, koga svijet ne može primiti jer ga ne vidi, niti ga poznaje. A vi ga poznajete jer prebiva s vama i u vama će biti. Neću vas ostaviti neutješene; doći ću k vama” (Ivan 14:15-18).

Isus obećava “drugog pomagača”, grčki parakletos (Strong 3875), “savjetnik, pomagač, zagovornik ili tješitelj.” Sam Isus se zove pod ovim imenom (prevedeno odvjetnik) u 1. Ivanovoj 2:1. Tako bi im ovaj pomagač, Duh Sveti, pomogao razumijeti, pomogao umiriti njihove strahove, raspiriti njihov žar i pomoći im održati ih tijekom teških kušnji i ispita koji predstoje kad budu krenuli u svoje Evandeoske misije.

Međutim, postojao je uvijet. Isus je rekao da ga moraju voljeti i držati njegove zapovijedi. Nisu potrebne samo vjera i poslušnost. nego mora postojati i rast u ljubavi. Slično tome, utjeha i snaga koju primamo dolazi od Isusa kroz Duha Svetoga. Odvojeno od njega i njegove zasluge, nemamo nikakav položaj pred Bogom.

Zaključak

“Mir vam ostavljam, mir vam svoj dajem. Ja vam ne dajem kao što svijet daje. Neka se ne uznemiruje srce vaše i neka se ne boji!” (Ivan 14:27)

Ovdje je najveća utjeha za uznemirena srca. Ovaj mir nadilazi formalne obrede vjerske prakse. Isus obećava dublji mir koji se proporcionalno povećava kako mi shvaćamo njegovu riječ kroz Duh Sveti i primijenjujemo tu riječ osobno. To nije svjetovni mir koji dolazi ili kroz neznanje ili ravnodušnost; niti mir dokonosti ni udovoljavanja vlastitim sklonostima; niti mir fatalizma. To je mir koji proizlazi iz intimnog poznavanja Isusa. To je isti mir koji je on imao te noći unatoč tome što je znao sve što je ležalo pred njim.

Nedostatak znanja ometao je njegove učenike te noći. Još nisu bili primili sveti Duh. Nama, kao i njima te noći, nedostaje potpuno razumijevanje iako posjedujemo Duh. “Jer mi spoznajemo djelomično i djelomično prorokujemo” (1. Korinćanima 13:9). Mi imamo, međutim, svjedočanstvo te noći i naknadnih događaja koji će uslijediti.

Možemo se radovati obećanoj utjesi kroz Isusovu poruku u gornjoj sobi: da je on istina i svjetlo, i da je on pri-

premio mjesto za nas među njegovim brojnim stanovima. Međutim, u buci oko nas naša srca mogu biti uznemirena jer ne možemo vidjeti detalje završetka ovoga svijeta. Možda možemo razumjeti, kako su se učenici osjećali kada je Isus rekao da ih napušta da oni ne mogu ići s njim. Nisu znali da će ova noć biti popularno poznata kao "Posljednja večera". Samo su Isus i njegov Nebeski Otac to znali.

Bilo je razgovora o izdaji, napuštanju, i poricanju. Ipak, nisu mogli predvidjeti utjecaj sljedećih nekoliko dana. Isus je prekrpio njihove oči riječima utjehe. Ova obećanja su ih održala možda najteže noći u njihovim životima.

Na ovom kraju doba mi također moramo uzeti utjehu iz riječi: "Neka se ne uznemiruje srce vaše." Sveto Pismo i zapisi koje posjedujemo nam daju veliko razumijevanje, ali čak i s njima ne znamo sve detalje Božjeg djela u okončanju ove noći grijeha, usmjeravanja ostatka našeg kršćanskog životnog puta i pokazivanja Njegove velike moći. Za naš najbolji interes, Bog nam ljubazno zasjenjuje oči. Kad bismo znali budućnost u detaljima, naše iščekivanje i tjeskoba mogu nadvladati našu vjeru. Izbjegavajmo ljudsku tendenciju dopuštanja našim umovima da razmišljaju o najgorim scenarijima. Usredotočimo se umjesto toga na obećanja koja je Isus dao te noći svima koji su bili i trebali su postati njegovi učenici, ostavljajući detalje njemu i njegovom (našem) Nebeskom Ocu.

Isus izdan

“Stoga idem naprijed ne znajući,
Ne bih i da mogu;
Radije bih hodao u mraku s Bogom.
Nego išao sam u svjetlu;
Radije idem po vjeri s njim.
Nego da idem sam po gledanju.
("On Zna," Himne Svanuća 110)

— Jonathan Gray

Pripremanje Apostola

„Ja sam istinski trs, a moj Otac je vinogradar” (Ivan 15:1).

U Gornjoj sobi Isus je oprao noge učenika, predvidio svoju izdaju, i poricanja Petra. Ohrabrivao ih je, objašnjavajući njegov odnos s Ocem i obećavajući Duha Svetoga. Onda je rekao “Ustanite, hajdemo odavde!”

(Ivan 14:31).

Možemo ih zamisliti kako izlaze iz gornje sobe i počinju putovanje u Getsemani. Znajući da mu je preostalo još malo vremena sa svojim Apostolima, Isus je promijenio svoje misli dok je razgovarao s njima.

Istinski Trs

“Ja sam istinski trs, a moj Otac je vinogradar. Svaku mladiceu na meni koja ne donosi plod uklanja, a svaku koja donosi plod on čisti da bi donijela više ploda” (Ivan 15:1,2).

Povezanost između Izraela i vinove loze bi bila dobro poznata tim Židovskim učenicima. “Jer vinograd GOSPODA nad vojskama jest dom Izraelov” (Izaija 5:7). (Također vidi Psalam 80:8; Jeremiju 2:21, Hošea 10:1). Bili su pronađeni drevni Židovski novčići noseći sliku lista vinove loze ili grozda grožđa. I kad Mojsije navodi najvažnije resurse Obećane zemlje, popis počinje pšenicom, ječmom i vinovom lozom (Ponovljeni zakon 8:8).

Ako je Izrael bio “originalna” loza, posadena i trebala rasti kroz Jehovino njegovanje, onda je Isus kao “prava” označavao konačnu lozu, savršenu lozu, konačnu lozu prema kojoj su povijest i proročanstvo ukazivali. Do ovog trenutka, bilo je nesumnjivo onih koji su se oslanjali na svoje podrijetlo (staru lozu, Božji izabrani narod) kao njihovo jamstvo Božje milosti i naklonosti. Međutim, bolja, savršena loza (kroz Isusa) bila je jedini put naprijed.

Vinogradar uklanja grane koje ne donose plod i obrezuje grane koje donose plod kako bi mogao povećati njihov prinos. U ovoj slici, on istovremeno obavještava svoje sljedbenike o potrebi uroda plodom i upozorava da iskustva i kušnje nisu bez svrhe, nego da će kao i kod obrezivanja, oni rezultirati još većim plodom koji će donijeti još veću slavu Ocu. “Kao što mladica ne može donijeti ploda sama od sebe, ako ne ostane na trsu, tako ni vi ako ne ostanete u meni” (Ivan 15:4).

U Rimljanima 11:17-22, Pavao koristi sličnu ilustraciju kada uspoređuje prihvaćanje Pogana u Crkvu sa maslinovim grančicama pricijepljenima na maslinu. U oba slučaja svojstva koja daju život nalaze se u osnovnom trsu (ili stablu). U oba slučaja mladice koje odbijaju donositi plod zamjenjuju se onima koje to čine. Apostol napominje da nema posebnog uzimanja u obzir za “prirodne” grane – umjesto toga sposobnost grane da urodi plodom je ono što određuje ostaje li mladica. Mi stječemo život od naše povezanosti i prehrane od prave loze.

Vjernici i Svijet

“Kad biste bili od svijeta, svijet bi volio svoje; a pošto niste od svijeta, nego sam vas ja izabrao iz svijeta, zbog toga vas svijet mrzi” (Ivan 15:19).

Do vremena kada je Ivan zabilježio ovaj razgovor, učenici su iskusili vjerski progon. Sjetite se da Pavao nije bio sam u svom nepovjerenju prema ovoj novoj religiji. Židovi bi nastavili osjećati neprijateljstvo prema sustavu vjerovanja koji je poništio njihov ekskluzivni status Božjeg kanala. Netolerancija politeizma i poganske religije i inzistiranje na jednom, pravom Bogu, potaknulo je međuobiteljske sukobe i podjele.

Povijest je pokazala da gdje postoje razlike i moć je na kocki, ljudi će pronaći način da podijele i osvoje. Kršćanstvo bio je toliko jasno drugačije da je donijelo osudu protiv uvjerenja izvan propisanih normi. Ta presuda još uvijek postoji, iako sada presuda dolazi iz podjela Kršćanstva. Ako netko ne vjeruje u trojedinog Boga, on

Isus je trs, kako bi smo donosili plod moramo ostati na njemu

Ljubite jedni druge — ljubi čak i svoje neprijatelje

može biti optužen da je dio kulta. Ako netko odbije nositi oružje i ići urat, onda ga se može smatrati izdajnikom i izgreznikom. Ako netko odbije sudjelovati u tračevima ili izbjegava sudjelovati u politici, on se može smatrati čudnim.

Održavanjem visokog moralnog standarda (iako težnja koju se ne može u potpunosti postići), ističemo naše razlike onima oko nas, i neki mogu pretpostaviti u nama “svetiji-nego-ti” stav. Ljudi ne vole da ih se podsjeća na njihove neuspjehe i njihov vlastiti nedostatak morala.

Međutim, Isus je propisao obranu od tih napada. “Ovo je moja zapovijed: da ljubite jedan drugoga kao što sam ja ljubio vas! Više vas ne zovem slugama, jer sluga ne zna što radi njegov gospodar; već sam vas nazvao prijateljima, jer sam vam otkrio sve što sam čuo od Oca svoga” (Ivan 15:12,15).

Riječ “sluga” je grčki *doulos* (Strong 1401). Opisuje podređenost, i dobrovoljno i prisilnu. Isus uzdiže njegove

učenike sa položaja slugu bez razumijevanja na položaj prijatelje koji će primiti dublje razumijevanje Božjeg plana. Sada trebaju voljeti (agape) jedni druge baš kao što ih je on volio (agape). Kada se suočimo s animozitetom svijeta, koji je bolji način da podržimo jedni druge nego kao duhovna obitelj spojena u sveze ljubavi?

Pripremanje Apostola

“Ali ovo sam vam govorio da se, kad dođe vrijeme, sjetite da sam vam ja to rekao” Ivan 16:4).

Isus je znao da će put koji je bio ispred njegovih sljedbenika biti težak, pogoršan zbog njegovog odsustva. Nastojao je zasaditi u njih sjeme razumijevanja da će ih to, kad se toga sjete, održati kroz njihove progone. Apostoli još uvijek nisu bili primili Duha Svetoga i nisu mogli razumjeti zašto ih je Isus napuštao. Njihov očekivanje je bilo da Mesija odmah uvede Božje Kraljevstvo i vratiti status Izraelu. Možemo samo zamisliti njihovo razočarenje kada su njihove nade bile tako naglo poremećene. Iako ih je Isus upozorio da će biti uklonjeni iz sinagoga i izbjegavani od obitelji i prijatelja (Ivan 16:2) oni nisu razumjeli ništa od toga.

Isus ih je uvjeravao da njegov odlazak ne samo da je bio potreban, već bi doveo do najboljeg mogućeg ishoda: “Ipak, ja vam istinu kažem: bolje je za vas da ja odem, jer ako ne odem, Utješitelj [Sveti Duh] neće doći k vama” (Ivan 16:7). Davanje Duha Svetoga bilo je ključan korak u razvoju Crkve. Kroz njega bi ljudi mogli razumjeti pogrešku njihovih puteva i superioran put pravednosti. “Jer svi koji su vođeni Duhom Božjim, oni su sinovi Božji” (Rimljanima 8:14). Čak i danas možemo pripisati Božjem svetom Duhu naš kontinuirani rast, kako pojedinač-

Isus sa Apostolima

no tako i kao tijelo Njegovog naroda. Naša vjera je živa vjera, rastuća vjera. “No staza je pravednika kao blistava svjetlost što sjaji sve više i više do potpunog dana” (Izreke 4:18).

Riječi sadržane u Ivanu 15 i 16 označavaju prijelaz u Isusovoj komunikaciji s njegovim bliskim sljedbenicima. “Ovo sam vam govorio u poslovicama; ali dolazi vrijeme kad vam više neću govoriti u poslovicama, nego ću vam otvoreno navješćivati o Ocu” (Ivan 16:25). Vrijeme za govorenje u prisposodobama i prikrivenim izjavama približavalo se kraju. Unatoč teškoj noći pred njime, Isus je izrazio zabrinutost za dobrobit njegovih učenika nakon njegovog uhićenja, progona i smrti. Isus im je rekao,

“Nitko nema veće ljubavi od ove: da netko život svoj položi za svoje prijatelje” (Ivan 15:13). Znao je da je trenutak blizu. Ipak, čak i u ovom strašnom iščekivanju on je demonstrirao njegovu veliku ljubav.

Unutar ovih zabilježenih riječi vidimo opomene o donošenju ploda (15:4); čuvanju zapovijedi (15:10); i ljubiti jedni druge (15:12). Kad je bilo gotovo i Duh je bio došao oni koji su se okupili s Isusom te noći nesumnjivo bi se prisjetili njegovih riječi koje tada nisu razumjeli: “Ovo sam vam govorio da u meni imate mir. U svijetu ćete imati nevolju, ali raspoložite se! Ja sam pobijedio svijet” (Ivan 16:33).

— *Nathan Austin*

Postati Poput Isusa

Jeste li primijetili kako flamingosi mogu biti bijeli, narančasti ili ružičasti? Njihova prehrana sastoji se od algi i slanih škampi koji sadrže pigmente zvane karotenoidi, i njihova boja odražava karakteristike onoga što jedu. Slično tome, što više konzumiramo Isusove riječi u Svetom Pismu, to ćemo više preuzeti njegove karakteristike.

Zajedništvo Oca i Sina

„Ove je riječi Isus izgovorio i podigao svoje oči k nebu te rekao: “Oče, došao je čas! Proslavi Sina svojega, da i Sin tvoj proslavi tebe” (Ivan 17:1).

Tri teme okupirat će ovu studiju: (1) Čast ili slava, koju Bog daruje na njegovoj prvorodenoj djeci — pristup, zaštita, preobrazba — i Bog prima kada je sve njegovo stvorenje tako uzdignuto. (2) Jednost s Bogom i svetosti ili odvajanje od duha grijeha. (3) Vječni život koji je rezultat osobnog znanja o Bogu.

(1) Slava Odnosa S Ocem

• “Oče” (Ivan 17:1). Jednom riječju, Isus nas uvodi u Božju prisutnost. Nazivje i benedikcija i prošnja. Isus odaje počast Bogu i traži njegovu pomoć.

• “Došao je čas.” Od trenutka stvaranja, grijeh i njegov lijek vodili su svaku odluku. Prvorodeni sin, Jaganjac Božji, bio je izabran. Sada će biti pogubljen. Od tog trenutka, točka oslonca povijesti postupno je radila daleko od grijeha prema iskupljenju. Isus je znao da ga njegov Otac uvijek uslišuje (Ivan 11:42). U ovoj molitvi Isus modelira ponašanje prikladno stvarnom svećeničkom sinu, suočavajući se sa strašnim vremenima (Hebrejima 12:2). Mi možemo — doista, moramo — ući u Božju prisutnost sa sličnom smjelošću na temelju Isusove zasluge (Hebrejima 10:19-25).

• “Proslavi Sina svojega, da i Sin tvoj proslavi tebe.”

Doxazo, (Strong’s G1392), ili proslavi, prema Thayeru znači, “izazvati da dostojanstvo i vrijednost neke osobe ... postane očito i priznato.” Nevidljivi Bog priprema pravu Crkvu, a kasnije i svijet, da razviju plemeniti karakter i moralnu dobrotu čak i kada su slobodni odabrati drugačije. Isus, koji je vidljiv odraz Boga, pomaže čovjeku da vidi te osobine kao “kraljevstvo Božje” u njihovoj sredini (Luka 17:21).

Parafrazirana Isusova molitve za uzajamnu slavu: “Sada si, i uvijek ćeš biti, veći od Mene. Hvala ti što si me pozvao da radim s Tobom, Oče, da iskorijeniš ljudski grijeh. Molim se za slavu, vidljive privlačne znakove tvoje dobrote da rade preko mene, tako da će se čas moje smrti odraziti na Tebe i pomoći ti ispuniti tvoj veliki Plan.” Svi koji su plakali čitajući izvještaje o raspeću ispunili su ovu molitvu. Evanđelja, također, bilježe ispunjenja Isusove molitve za uzajamnu čast da postanu vidljiva:

Tama i potres (Matej 27:51). (b) Centurionova reak-

cija (Matej 27:54). (c) Isusove riječi na samrti (Luka 23:46).

• “A sada, Oče, proslavi ti mene kod sebe samoga slavom **koju sam imao kod tebe** [para, Strong 3844, blizu ili u prisustvu] prije negoli je svijeta bilo” (Ivan 17:5).

Isusova poniznost sada se čini još jasnijom: Isus zna da je Bog obećao više od njegove bivše slave. Ali kao što je Pavao rekao u Filipljanima 2:6, Isus nije “grabio” za jednakošću s Bogom. Bio je zadovoljan sa prednošću biti Sin na nebu. Njegova poniznost sveta je i lijepa. Doista, ponizni će biti uzvišeni.

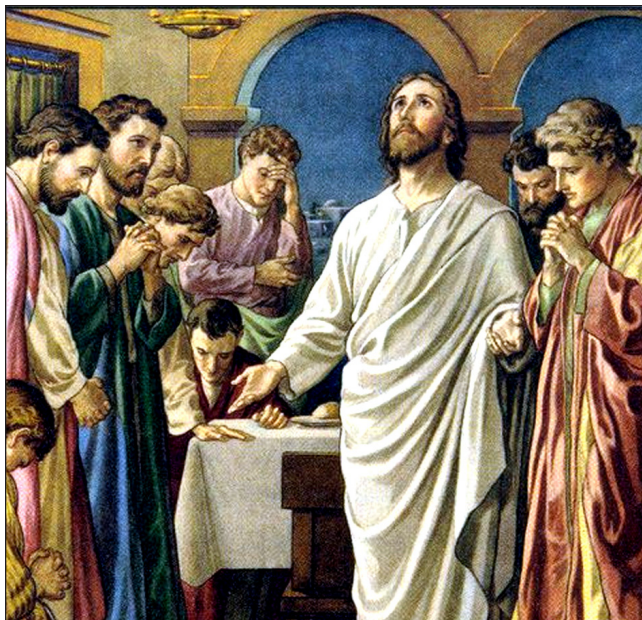
Ja molim za njih; ne molim za svijet, nego za one koje si mi dao, jer su tvoji. I sve je moje tvoje, a tvoje moje; i u njima sam se proslavio (Ivan 17:9,10).

• “Oče sveti, sačuvaj u imenu svome” (Ivan 17:11).

Isus je jasno uključio svoje učenike u svoju molitvu. Kao savršen sin, Isus je zaslužio zaštitu Boga i njegovih anđela. Ali on moli za kerubina zaštitnika kako bi zaštitio one će spavati tijekom njegovog časa potrebe, koji će ga zaniijekati i napustiti ga. Ljudi koji neće vjerovati ženi koja je prva izvjestila njegovo uskrsnuće. Isus ih je svejedno volio (Ivan 13:1).

Isus daje svoj život za nas

Isus se moli za svoje učenike

• "Oče, hoću da i oni koje si mi dao, budu sa mnom gdje sam ja; da bi promatrali moju slavu koju si mi dao, jer si me ljubio prije utemeljenja svijeta" (Ivan 17:24).

Isus je čeznuo da bude blizu, osobno, i s njegovim Ocem i njegovim učenicima — i tada i u budućnosti. Možda je uključio i posebno zajedništvo u vrijeme njegove Parousije, pozivajući svoje na čistoću i revnost, pripremajući nas živjeti u nebeskom Sionu (Otkrivenje 3:14-22).

Oče pravedni, svijet te nije upoznao, a ja sam te upoznao, i ovi su upoznali da si me ti poslao (Ivan 17:25).

Po peti put Isus se obraća Bogu sa "Oče," sada kao "pravedni." Korisno je razlikovati presude Isusovih učenika i nespasenog svijeta. Isus tvrdi da će on i njegovi vjerni učenici biti suci svijeta, ali Nebeski Otac ostaje Sudac Crkve (vidi Ivan 5:22; Matej 19:28; Rimljanima 14:10; 1. Ivanova 2:1; Otkrivenje 20:4). Isus služi kao njen Odvjetnik (Ivan 5:22).

Bilo je dovoljno za Isusa da su njegovi sljedbenici tada je samo shvaćali da je on bio sin Božji, i da ga je On poslao. Molio se da nastave stjecati životodajno znanje o Bogu na temelju njegovog zagovaranja.

(2) Jednost i Posvećenost

Isusov zagovor otkriva načela Kršćanskog rasta: jednost i posvećenost. Isus se molio da budemo jedno s Bogom, s njim, i jedni s drugima, ali da ostanemo duhovno odvojeni od svijeta, od grijeha i Zlog koji nam se suprotstavlja.

• Ja molim za njih; ne molim za svijet [kosmos], nego za one koje si mi dao, jer su tvoji (Ivan 17:9).

• I više [uskoro] nisam u svijetu, ali su oni u svijetu (Ivan 17:11).

Odvajanje od duha svijeta potiče rast i označava autentičnost za Isusove sljedbenike. Međutim, fizičko i mentalno razdvajanje nije ni preporučljivo ni moguće. Stoga moramo uspostaviti duhovnu distancu (vidi 1 Korinćanima 5:9-10).

• Ne molim te da ih uzmeš sa svijeta, nego da ih sačuvaš od zla (Ivan 17:15).

Za susret s grešnim ljudima (pa čak i sa samim protivnikom) bez usvajanja njihovih svjetonazora, Isus modelira odlučno razmišljanje, informirano Svetim Pismom i odlučnom akcijom (vidi Matej 16: 22-23, 4: 1-11).

• Kao što si *ti* mene poslao u svijet, i ja sam njih poslao u svijet. I ja sebe posvećujem za njih, kako bi i oni bili posvećeni istinom (Ivan 17:18,19).

• Posveti ih istinom svojom; tvoja je riječ istina (Ivan 17:17).

Primijetite da je istina ono što Bog koristi za napraviti nas posvećenim svećenicima, odvojenima od svijeta i uklonjene od tereta grijeha, baš kao što se i Levitsko svećenstvo odreklo nasljedstva u Obećanoj zemlji. Kao i oni, i mi trebamo ponuditi žrtve hvale, podučavanje Božjih načela, i držati duhovno svetište osvjetljenim i slobodnim od nečistoće. Svake godine trubimo u trubu Jubileja, pjevamo pjesme uspona.

• I ja sebe posvećujem za njih, kako bi i oni bili posvećeni istinom (Ivan 17:19).

Na kraju ovog Doba, mi smo isto tako posvećeni istinom. Veliki dar istine kojeg smo primili iz Žetvene Poruke odvaja nas od onih koji ga ne njeguju kao mi. Shvaćamo vrijednost i važnost borbe za istinu. Velika radost i blagoslov zajedništva dolazi kroz zajedničko razumijevanje i miroljubivu suradnju među braćom istomišljenicima.

Međutim, u tom elementu posvećenosti je potreban određeni oprez.

Ako se Isusova molitva za istinu odnosi samo na doktrinarna uvjerenja, tada bi "posvećenost" bila samo potvrda ispravnog intelektualnog položaja — jednako kao što se test u školi može sastojati od odgovora na stranici papira. Međutim, to nije slučaj. Isus je rekao: "Tvoj Logos je istina," i tako potvrdio da je odnos s Riječju Božjom — i osoba i načela koja on utjelovljuje — oprema nas da budemo i odvojeni za služenje i jedno s našim Gospodinom i jedni s drugima (Psalmi 119:160, Efežani 4:13). Osobna odanost, dugotrpljivost u zajedništvu i opraštanje jedni drugima, na temelju karaktera i osobnog odnosa, a ne samo mentalno slaganje, ujedinjuje nas sa svom braćom koju je izabrao Bog.

Posvećenost, tako gledana, može nam pomoći u dubljem zajedništvu, pronaći manje problema zbog kojih se odvajamo i povećati našu revnost za jednost, dok prihvaćamo Isusov mirotvoran, obrazac opraštanja. Ta bi jed-

nost trebala biti očita drugima, kao što je Isus zaključio: “Po ovome će svi znati da ste moji učenici, ako imate ljubavi jedan za drugoga” (Ivan 13:35).

Isus je komunicirao s vladajućim autoritetima, Židovskim vjerskim vođama, i “ološem” od nižeg sloja društva. Na koji način je on bio “odvojen”? Zadržao je autonomiju da misli i djeluje na način koji veliča Boga. Izabrao je da bude pristupačan, ali začinjen solju; prihvaćao je pozive za večeru, a ipak je pitao i odgovarao na neugodna pitanja. Ponekad je direktno ukorio pogrešno razmišljanje ili neprimjerene radnje. Ipak, Isus uvijek osvaja čak i svoje protivnike s njegovom dobrotom, hrabrošću i milosti.

I njegova blagost. Isus je koristio mali bič za uznemiriti stolove prikupljanja, a ne za ozlijediti ljude koji su sjedili tamo. Rekao je svojim učenicima da donesu mačeve, samo da definira za sve nas pogrešno usmjerenu revnost zapovijedajući Petru da ga vrati u korice, zatim ozdravljujući ozlijeđenu žrtvu (Luka 22:50-51).

To je bio naš Gospodin u akciji — savršeno usklađen s njegovim riječima (Matej 5:44). On nije volio kozmos — uređenje stvari, ljudski i demonski način razmišljanja i postupanja. Isus je “ljubio pravdu, i mrzio bezakonje” (Hebrejima 1:9), što je definicija agape. David je okarakterizirao Isusa kada je napisao: “Ne mrzim li one koji tebe mrze, Jehova” (Psalam 139:21 NS). Poput Isusa, trebali bismo se oduprijeti grijehu, čekajući sve dok buduće otkupiteljske intervencije ne budu iscrpljene prije nego što se presudi grešnicima. Isus će biti strpljiv i perceptivan sudac (Ivan 5:22) i njegovi proslavljeni učenici pridružiti će se s njim nakon što shvate razliku (Otkrivenje 2:26-27).

Isus se molio da svatko od nas ima snage da se odupre Zlom i izbjegne brodolom naše vjere (1 Timoteju 1:19). Posvećenost zahtijeva čvrstu odlučnost, konstantu molitvu i česta okupljanja s drugima učenicima (Hebrejima 10:25). To zahtijeva od nas da aktivno surađujemo s Bogom dok radi na transformaciji našeg karaktera obnavljajući naš um (Filipljanima 2:13, Rimljanima 12:1,2). Naše aktivno pokoravanje tom procesu koji je pokrenuo Bog pomoći će nam da budemo bolji supružnici, roditelji i radnici. Autentična ljubav, praštanje, dobrota, i blagost će stvoriti odvajanje koje Bog traži (Efežanima 4:15, Kološanima 4:6).

- A ne molim samo za ove, nego i za one koji će po njihovoj riječi povjerovati u mene (Ivan 17:20).

Ili, kao što Barclay prevodi: Ne molim se samo za moje učenike ovdje. I ja se molim za one koji trebaju vjerovati u mene kroz njihovo propovijedanje.

- Da svi budu jedno, kao što si ti, Oče, u meni, i ja u tebi, neka i oni u nama budu jedno, kako bi svijet povjerovao da si me ti poslao. I slavu koju si dao meni, ja sam dao njima, da budu jedno kao što smo mi jedno: ja u

Isus je dolazio u kontakt sa različitim ljudima.

njima i ti u meni, da budu savršeni u jednom, te da svijet upozna da si me ti poslao i *da si ih ljubio*, kao što si mene ljubio (Iva 17:21-23).

Ovi stihovi imaju široko ispunjenje. Na Pedeseticu, Petar je došao do tisuća poslušnih srca iz svakog kutka carstva (Djela 2). I tako je od tada. Evanđelje je otišlo svim ljudima i Isusovi učenici nastavljaju cvjetati u Žetvi. Kina, Afrika, Indija i Južna Amerika vidjeli su svi značajnu aktivnost tijekom 21. stoljeća. To će se nastaviti sve dok Božji Hram ne bude završen. Budna i otvorena srca pronalaze ljubav, poniznost, mir i sloboda u Kristu (2 Petrova 1:4-8). Razmotrite popis sastojaka u brizi jedni za druge koja donosi jednost:

- (a) Ljubav (Ivan 13:34)
- (b) Oprost (Efežanima 4:32)
- (c) Strpljenje (Kološanima 3:13)
- (d) Ohrabrenje (1 Solunjanima 5:11)
- (e) Opomena, poučavanje i pjevanje (Kološanima 3:16)
- (f) Služba (Galaćanima 5:13)
- (g) Priznanje i molitva (Jakov 5:16)

(3) Život Koji Proistječe Iz Iskustvene Spoznaje

- A ovo je život vječni: da upoznaju tebe, jedinoga istinskog Boga, i onoga koga si poslao, Isusa Krista (Ivan 17:3).

Sedam puta (stihovi 3, 7, 8, 23 i 25 tri puta) Isus govori o znanju u ovoj molitvi. Svaki put koristi riječ za iskustveno znanje (Strong's G1097, ginosko), “upoznati” osobu ili “izravno učiti” istinu (vidi također 1. Ivanova 4:16). Isus izjednačava upoznati Boga sa samim životom. Život koji ne završava dolazi od vječnog Boga i Jedinorođenog sina.

- Sada su [učenici] upoznali da je od tebe sve što si mi dao. Jer sam im dao riječi [Strong G4487, rema, pripovijesti] koje si *ti* meni dao. I oni su *ih* primili i doista spoznali da sam od tebe izašao i povjerovali da si me ti poslao (Ivan 17:7,8).

Bog je živio uz svog jedinorođenog Sina, dopuštajući Sinu da ga upoznaje. Sin je tada otišao i živio uz ljude koji nikada nisu istinski poznavali Boga. Oni su upoznali Sina, a onda su upoznali Boga (Ivan 14:9).

Kad je Isus jednom rekao svjetini koja ga je slijedila da pravi učenik mora jesti njegovo meso i piti njegovu krv, mnogi su ga napustili zauvijek. Isus je pitao dvanaestoricu: “Hoćete li i vi otići?” Nato mu je Šimun Petar odgovorio: “Gospodine, kome ćemo otići? Ti imaš riječi vječnoga života! I mi vjerujemo i sigurni smo da si ti Krist, Sin Boga živoga” (Ivan 6:66-69).

- Oče pravedni, svijet te nije upoznao, a ja sam te upoznao, i ovi [učenici] su upoznali da si me ti poslao (Ivan 17:25).

Danas Bog nije nadaleko poznat, niti je njegov Plan naširoko shvaćen. Ljudsko društvo je oblikovano pobunom protiv Boga. Čak i crkve miješaju njihove ideje o Bogu s predrasudama o nepopustljivom snažnom čovjeku — obmane Sotone, “boga ovog svijeta” (2 Korinćanima 4:4).

Lucifer je zaslijepio svijet u odnosu na ljubav i mudrost Božju. Od pada čovjeka, ljudi su sumnjali u dobrotu Svemogućega. Kao što je Pavao rekao u Rimljanima 1:17-18, Božji gnjev je bio očit, ali njegova pravednost može biti uhvaćena samo pogledom vjere. Čak i u danima patrijarha, kada su ljudi poznavali Boga, “nisu ga proslavili kao Boga...[nego su] zamijenili slavu neraspadljivog Boga obličjem, slikom raspadljivog čovjeka, i ptica, i četveronožaca i gmazova” (Rimljanima 1:22,23).

Dr. Horatius Bonar, skladatelj “Čuo sam glas Isusa da Kaže,” opisao je drevni nedostatak svijesti o Bogu na ovaj način: “Umjetnost cvjeta pod Kajinovom po-

Isus ih je nahranio s kruhom i ribom — ali kasnije su ga mnogi napustili.

Isus je učio ljubavi i istini.

tomstvom. Oni mogu napredovati bez Boga, i ... Bog im dopušta da ga zaborave ... Bog ... pustit će svijet da se kotrlja na svoj način na koji se može vidjeti kakav je to svijet. Što je zemlja bez Boga koji ju je napravio, ili Krista po kojemu tek treba postati novom?” (Berejska Biblija za Proučavanje, Postanak 4:22).

Pavao objašnjava: “I kako nisu smatrali vrijednim držati se Boga u *svojoj* spoznaji, Bog ih je predao odmetnutom umu, da čine što ne dolikuje” (Rimljanima 1:28).

Isus otkriva da takva pobuna neće biti trajna.

- I slavu koju si dao meni, ja sam dao njima, da budu jedno kao što smo mi jedno: ja u njima i ti u meni, da budu savršeni u jednom, **te da svijet upozna** da si me ti poslao i *da si ih ljubio*, kao što si mene ljubio (Ivan 17:22,23).

Ovdje je velika skrivena dispencacijska istina: dok ljudi svijeta [kozmos] još ne poznaju Boga, oni pružaju poligon za obuku Isusovih sljedbenika. Oni igraju ključnu ulogu. Prije nego što su osvojeni na suradnju i usklađenost, oni su peč u kojoj su duhovni Sinovi Levija pročišćeni (Malahija 3:3) — vatrena jama u kojoj su učenici i Isus, dobrovoljno dopustili da njihove najbolje namjere budu štetno proždrti (vidi Hebrejima 13:11-13).

Kada je Kraljevsko Svećenstvo napravljeno “savršeno u jednom,” brižni Isusovi učenici pridružiti će se njegovoj vladavini pravednosti i mira.

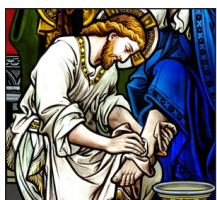
A onda, cijeli svijet će “upoznati Boga.” Kako? Doživljavajući ljubav i istinu koju su Isusovi sljedbenici naučili kada su imali privilegiju upoznati Boga i njegovog Sina.

Gradevina opisana u Efežanima 1:10 tada će se izgraditi. Neka je slava Bogu sada i zauvijek. Amen!

— Owen Kindig

Nade i Radosti Uskrsnuća

„Zaista je uskrsnuo Gospodin” (Luka 24:34).

Oni koji razumiju važnost Isusovog uskrsnuća će percipirati nužnost za njegov vrlo izričit opis dan u Evanđeljima. Bez vjere u Isusovo uskrsnuće, moramo biti bez vjere u zaslugu njegove smrti, u dovoljnost njegovog prinosa za grijeh u našu korist, pa čak i nesigurni u odnosu na vlastito uskrsnuće (1 Petrova 1:3; 1 Korinćanima 15:17).

Apostoli i drugi učenici bili su tjelesni ljudi. Oni, isto tako kao i tjelesni ljudi tijekom Evangeoskog Doba, trebali su riječi koje bi bile privlačne tjelesnom umu – obične i jasne. Nakon što su Apostoli primili Duha Svetoga, bolje su razumjeli stvari povezane sa smrću i uskrsnućem našeg Gospodina. Tako i mi dolazimo do dubljeg shvaćanja značajki božanske istine jednom kada posjedujemo Duha Svetoga.

“Ubijen kao čovjek – ali je vraćen u život kao duh”

Naš Gospodin je uzeo ljudsku prirodu kako bi mogao biti u mogućnosti predstaviti otkupnu žrtvu u našu korist. Kao ljudsko biće, umro bi kao čovjek Krist Isus za čovjeka Adama i njegovo potomstvo. Isusova smrt dovršila je djelo koje je došao učiniti, kao što njegove umiruće riječi pokazuju, “Dovršeno je” (Ivan 19:30).

Nije bilo razloga zašto bi Isus trebao biti podignut kao ljudsko biće, nego svaki razlog za suprotno. Kao ljudsko biće on bi bio ograničen svojom moći, talentima, dostojanstvenostima, i častima. Bio bi zauvijek ponižen kao rezultat velikog djela koje postigao poslušnošću Očevom programu. To bi bilo sasvim suprotno onome što apostol ističe kada izjavljuje da je Bog podigao Isusa iz mrtvih i visoko uzvisio daleko iznad anđela, kneževina i vlasti i svakog imena (Filipljanima 2:9).

Stoga naš je Gospodin ubijen u tijelu. Bio je ožvijen, podignut u duhu, duhovno biće najvišeg reda, “promijenjen” iz smrtnog u besmrtno, jer “tijelo i krv ne mogu baštiniti kraljevstvo Božje” (1 Korinćanima 15:50).

Bile Su Istaknute Dvije Pouke

Dvije velike lekcije su trebale doći sljedbenicima našeg Gospodina: prvo da njihov Učitelj više nije bio mrtav, nego živ, uskrsnuo iz mrtvih; I drugo, da on više nije čovjek Krist Isus, nego Isus “promijenjen,” proslavljen. “Gospodin je taj Duh” (2 Korinćanima 3:17).

Kako su ove dvije velike i važne lekcije mogle biti istaknute tjelesnim ljudima s tjelesnim umovima, prirodno sklonima razmišljati o stvarima samo na zemaljskom, tjelesnom nivou? Metoda usvojena od strane našeg Gospodina bila je, prvo, napraviti vrlo jasnom njihovim prirodnim osjetilima činjenicu njegovog uskrsnuća uklanjanjem njegova tijela iz grobnice. Druga je bila vizija anđela koji govore o našem Gospodinu kao uskrslom. Treće, po odjeći i povojima koji su ležali na svojim mjestima kao da su bili ostavljeni po strani od nekog tko se budi iz sna.

Kako bi naglasio ovu lekciju, Isus se pojavio učenicima u fizičkim tijelima, tijelima koja je dopustio da ga se dotakne. Ali da ne bi dobili ideju da je on još uvijek čovjek, naš Gospodin pojavio se je u različitim oblicima: jednom kao vrtlar, jednom kao stranac koji putuje u Emaus, jednom kao stranac na obali Galileje, i dva puta u gornjoj sobi. Pokazao je da nije čovjek dolazeći u njihovu sredinu dok su vrata bila zatvorena i, nakon kratkog razgovora, nestajući izvan vidokruga dok su vrata još bila zatvorena. Na te različite načine, Isus je usadio lekciju, ostajući sa svojim učenicima četrdeset dana.

Nije ni čudo da je rana Crkva, cijeneći vrijednost uskrsnuća našega Gospodina i činjenicu da više nisu bili pod Židovskim Zakonom, postupno promijenila njihov dan obožavanja iz sedmog dana na prvi dan u tjednu.

Isus se pojavljuje svojim učenicima

Za Kršćanina, svaki dan je sveti dan u kojem on ne smije učiniti ništa što bi bilo pogrešno ili da nije po volji Gospodinu.

Jutro Uskrsnuća

Sastavljajući različite izvještaje, otkrivamo da je Marija Magdalena bila jedna od prvih kod grobnice dok je još bio mrak (Marko 16:1). U njezinoj pratnji bila je Marija, majka Jakova i Salome, i Ivana, supruge Suze, Herodova upravitelja (Luka 24:10). Pitale su se tko će otkotrljati kamen sa grobnice u koji bi mogli ući sa svojim začinima za dovršetak balzimiranja prekinutog dvije večeri prije zbog predstojećeg Šabata. Na njihovo iznenađenje, kamen je već bio otkotrljan. Zadržale su se čudeći se, a onda u polumraku shvatile su da Gospodinovo tijelo nije bilo tamo.

Marija je požurila pronaći Ivana i Petra i opisati ove činjenice. Dva Apostola otrčala su do grobnice, Ivan dolazi prije Petra. U to su vrijeme druge žene otišle prenijeti vijesti drugim učenicima. Pogođen strahopoštovanjem, Ivan je zavirio i pogledao, ali Petar, po dolasku je ušao. Ivan ga je slijedio. Oni su pronašli stvari baš kao što je Marija opisala. Oni su otišli uznemireni i zbunjeni. Iako je pokazatelj da su oboje vjerovali, nisu shvaćali, “jer još ne bijahu poznavali Pismo da Isus treba ustati od mrtvih” (Ivan 20:9).

Marija se vratila u grobnicu ispunjena tugom. Plakala je i govorila u srcu da tko god da je možda provalio da je barem ostavio, tijelo našega Gospodina. Opet je pogledala unutra. Dva anđela su sada bila prisutna. Rekli su joj, “Zašto plačeš?” (Ivan 20:13), podrazumijevajući da nema razloga za tugu i pripremajući Mariju za Gospodinovo otkrivanje. Buka joj je skrenula pozornost unatrag i ona je vidjela čovjeka za kojeg je pretpostavila da je bio vrtlar. Odmah se je požalila, “Gospodine, ako si ga ti odnio, reci mi gdje si ga položio i ja ću ga uzeti” (Ivan 20:15) što ukazuje da će se pobrinuti za njegove ostatke.

Zatim se je Isus, u nepoznatoj odjeći i u nepoznatom obliku, otkrio kroz ton njegovog glasa koji je tako dobro poznavala, izgovarajući samo njeno ime. U trenutku joj je istina zabljesnula u njenom umu i ona je povikala: “Rabbuni!”, što će reći: “Učitelju!” (Ivan 20:16). S nama je ponekada kao i s Marijom, tuga ponekad ispunjava naša srca i ne vidimo potoke radosti i vječnog blagoslova koje Gospodin ima za nas. Onda čujemo njegov glas, njegovu riječ, i cijenimo Istinu. Svi koji poznaju Gospodara uistinu znaju njegov glas, njegovu poruku i njegov duh. Kao što je on sam to izrazio: “Ovce moje slušaju glas moj; i ja ih poznajem, i one me slijede” (Ivan 10:27).

Žene kod groba

“Još Nisam Uzašao”

U svojoj radosti, Marija je očito uhvatila Gospodinova stopala. Njena misao očito je bila: “Ovo je vizija koja će proći i više neću vidjeti svoga Gospodina; Držat ću ga čvrsto; gdje je on ja moram biti.” Ali Isus ju je podučio drukčije, a lekcija je dobra i za nas. Htio bi da se ona sjeti da je on već bio rekao učenicima: “bolje je za vas da ja odem” (Ivan 16:7). Zašto bi ga onda, trebala zadržavati? Osim toga, nije bila spremna ići s njim, imala je lekcije za naučiti, iskustva koja trebaju dodatno razviti njezin karakter da ju podese i pripreme ju za blagoslove kraljevstva. Ona mora naučiti pokornost, povjerenje u njega, i imati spoznaju da je on u stanju napraviti da sve stvari rade zajedno za dobro onih koji mu vjeruju.

Naš Gospodin je Dao Mariji poruku za Apostole. Mogla bi mu pružiti uslugu. Isus je znao da joj ne može dati blagoslov dok ne uzide do svog Oca. I mi smo čuli za Isusovu smrt i uskrsnuće. Osim toga, naučili smo o Božjoj milosti preko njega. Naša je prednost nositi poruku svima koji imaju sluh za nju.

Izjava našeg Gospodina: “Ne dotiči me se, jer još nisam uzašao k Ocu, nego idi k braći mojoj i reci im: ‘Uzlazim Ocu svojem i Ocu vašemu, svojem Bogu i vašemu Bogu’” (Ivan 20:17), naglašava činjenicu da nije otišao u raj kad je umro, nego u grobnicu, u stanje smrti. Naglašava također da je on naš Stariji Brat, naš preteča u Očevu prisutnost i u slave koje Bog čuva za sve one koji ga vole. Moraju biti spremni slijediti Isusove stope po svaku cijenu robusnim uskim putem.

Posijan Je — Bio Je Podignut

Pavao dodaje opis promjene Crkve kroz uskrsnuće. “sije se u sramoti, uskrsava u slavi; sije se u slabosti, uskrsava u snazi; sije se tijelo naravno, uskrsava tijelo duhovno. Postoji tijelo naravno, i postoji tijelo duhovno” (1. Korinćanima 15:43,44). Budući je uskrsnuće Crkve stvarno dio Prvog Uskrsnuća, ove riječi također moraju opisivati uskrsnuće našeg Gospodina. Što je to što je bilo posijano i to što je bilo podignuto? Odgovaramo da je to bila duša našeg Gospodina ili biće. Kad je imao 30 godina, bio je jednostavno savršen čovjek, odvojen od grešnika. Ali kad se posvetio na krštenju i bio začat od Duha Svetoga, tada je bio Novo Stvorenje. Naš je Gospodin, Novo stvorenje, bio onaj koji je bio nasljednik svih stvari, Veliki Svećenik, čija je prednost bila žrtvovati. Žrtvovao je svoje tijelo, svoju zemaljsku prirodu, kada se je zavjetovao Ocu kod svog krštenja. Završio je djelo žrtvovanja na Kalvariji.

Dijelove tri dana je bio mrtav. Kada je došao trenutak uskrsnuća i Jehova ga je podigao vlastitom snagom, on je podigao ne žrtvovano tijelo, već Novo Stvorenje, “to” na koje je Apostol ukazao. “To” je bilo posijana, zakopano u tijelu, u sramoti, s opakima i bogatima. “To” je bilo podignuto treći dan do slave, časti i besmrtnosti, Božanske Prirode. Novo stvorenje bilo je dovršeno budući je dobilo novo tijelo.

Tako gledano sav Gospodinov narod, kao što je bio i njihov Gospodin, su neka vrsta dvojnih bića. Oni kao

Nova Stvorenja imaju uračunato postojanje dok se njihova smrtna tijela smatraju mrtvima. Kada je smrtno tijelo je stvarno mrtvo, Novo Stvorenje bit će usavršeno tako što će mu biti dano novo tijelo, tijelo uskrsnuća. Sjetimo se Apostolovih riječi i primijenimo ih na sebe, “Štoviše, bez sumnje, i sve smatram gubitkom zbog te najizvršnije spoznaje Krista Isusa, Gospodina mojega, radi koga sam sve izgubio ... da upoznam njega i snagu njegovog uskrsnuća, i zajedništvo njegovih patnji, da budem suobličan njegovoj smrti” (Filipljanima 3:8-10).

Ako je naš Gospodin postao prvinama od onih koji su spavali, zar On nije spavao? I zar ostali ne spavaju? I ako je on bio probuđen, podignut iz mrtvih Očevom moći, ne moraju li se svi probuditi i biti podignuti? Prvine podrazumijevaju naknadne plodove. Sveto Pisma ističe da je Crkva uključena s Gospodinom kao dio prvina, “neka vrst prvina od njegovih stvorenja” (Jakov 1:18). Tako je uskrsnuće Krista započelo uskrsnućem našeg Gospodina i bit će dovršeno s promjenom posljednjeg člana Crkve, koja je njegovo tijelo.

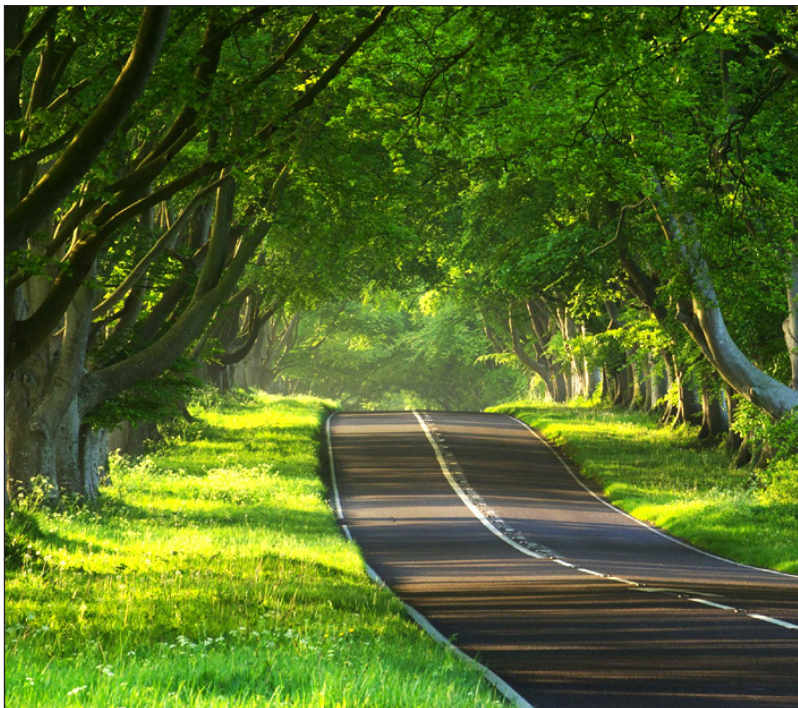
Ali to neće završiti Božanski Plan, jer je Božja namjera imati naknadne plodove, veliku žetvu, koja će se sakupiti tijekom Milenijskog Doba. Prisutnost našeg Gospodina nastavit će se tisuću godina upravo u svrhu utvrđivanja koliko će ih od svijeta, pod povoljnim uvjetima znanja i prilike i pomoći, biti radosno ići povišenom cestom svetosti do savršenstva, potpunog oporavka od grijeha i smrti. Ta plemenita grupa će biti naknadnim plodo-

Isusovo posljednje pokazivanje

vima Božanskog Plana. Zemlja kao i nebo će biti ispunjena slavom Božjom kada će bilo koji i svi zlikovci biti odsječeni; i onda će se čuti svaki glas na nebu i zemlji hvaliti Onoga koji sjedi na prijestolju i Janjeta za veliko dovršenje Božanskog Plana.

— *Uzeto iz Članka koji je izašao u Glasniku od Ožujka 1925*

Povišena cesta svetosti biti će otvorena u Kraljevstvu

Dvije Pouke Od Gospodara

Krist je naš Majstor Učitelj. On nas upućuje primjermom, kao i doktrinom. U tu je svrhu došao u ovaj svijet i prebivao među nama, da bi mogao pokazati sve one milosti i plodove koje želi da njegovi sljedbenici razvijaju. I to je slika bez i jednog lažnog poteza. Zbog toga je tako važno pridržavati se njegove riječi, oponašati njegove primjere i tako biti temeljito u skladu s njegovom slikom.

Nada Slave

„I svaki koji napusti kuće, ili braću, ili sestre, ili oca, ili majku, ili ženu, ili djecu, ili zemlje, radi imena mojega, stotruko će primiti i baštiniti život vječni” (Matej 19:29).

Isusova završna molitva za njegove učenike uključivala je njegov zahtjev da se pridruže samom Isusu u nebeskoj slavi. Kada je Isus čujno izrazio ovu molitvu, učenici ne bi shvatili veličanstvenost njegovog zahtjeva, izuzetnu prednost koju su te riječi nagovještavale za njih i sve buduće sljedbenike Krista. “Oče, hoću da i oni koje si mi dao, budu sa mnom gdje sam ja; da bi promatrali moju slavu koju si mi dao, jer si me ljubio prije utemeljenja svijeta” (Ivan 17:24).

Petar je jednom upitao Isusa: “Gle, mi smo sve napustili i počeli te slijediti. Što ćemo zbog toga imati?” Njegov odgovor je bio u tekstu koji je u naslovu ovog članka. Nevjerojatno, ponudio je “vječni život,” prednost čija je vrijednost neprocjenjiva. Ali Isusova molitva je čak proširila ovu prednost toliko predivno, da je to uistinu bilo izvan razumijevanja čak i njegovih bliskih sljedbenika.

Ranije te večeri Isus je rekao učenicima da odlazi, ali da će se vratiti u neko neobjavljeno vrijeme kasnije, da ih uzme gdje bi bio sam Isus (Ivan 14:3). “I kad odem te vam pripravim mjesto, opet ću doći i uzeti vas k sebi da i vi budete gdje sam ja” (Ivan 14:3). Međutim, čini se iz razgovora da oni još nisu bili shvatili da ih čeka nebeski dom.

Ova prednost je tako predivna, da čak sada i mi razmišljamo o njoj bez punog razumijevanja. Vjera nam govori da Božja ljubav ima nešto predivno za njegovu djecu. Mnogo veličanstvenije nego što mi zaslužujemo. Svatko od naše braće i sestara u vjeri može imati udjela u tom dobru. Neki koji možda ne cijene nas. Neki koje možda mi nećemo cijiniti. Malo razmišljanja daje nam razlog za stanku.

Dražesnost Našeg Poziva

Isusove riječi u Ivanu 14:3, citirane iznad, prenose nešto dražesno što bismo mogli previdjeti. Izgleda da je postojao židovski običaj, kada je mladić predložio brak mladoj dami, “udvarac bi onda ponudio ženi čašu vina. Ako ga je popila, time bi naznačila da prihvaća njegov prijedlog”. (google “Prosudbe Židovskog Braka”). Nakon toga mladić bi se vratio Očevom domu, i bez obzira koliko elegantno bilo to prebivalište, mladić bi dodao nešto novo, mjesto za njegovu novu nevjestu kao otvaranje nove obitelji. Kad bi bio spreman, vratio bi se u nepozna-

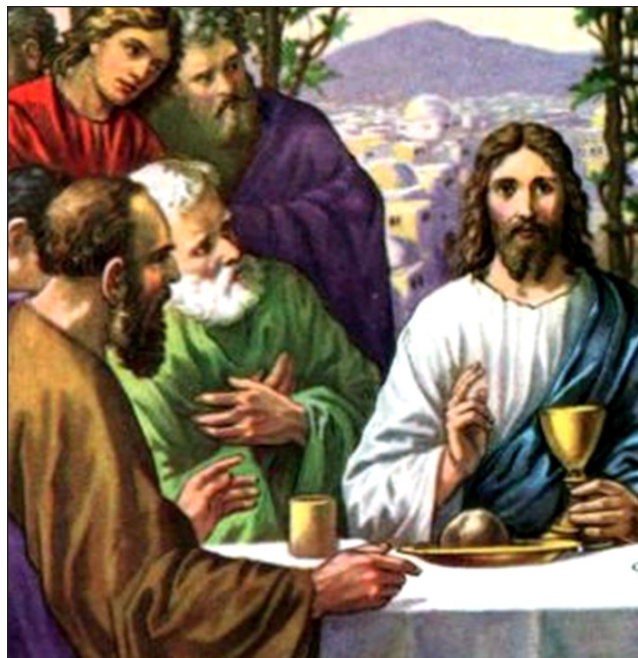
to vrijeme za primanje svoje nevjeste (Matej 25:6-10).

Isus je ponudio čašu vina na posljednoj večeri. Svaki od njegovih učenika ju je prihvatio. Onda je Isus rekao da će otići, ali da će doći opet da ih primi sebi, da bi mu se mogli pridružiti tamo gdje je on. Ovaj poziv odražava dražesnost prosidbe. I kao što simboli Otkrivenja potvrđuju, Crkva će biti Kristova nevjesta.

Ako ste posvećeni, prihvatili ste najpredivniju ponudu koju se može zamisliti. Ako niste posvećeni, ta ponuda je u tijeku. Da li ti je privlačan karakter našeg nebeskog Zaručnika? Stoga, mi savjetujemo, prihvatite čašu koja se nudi (Pjesma nad pjesmama 2:3-5).

Med Sa Neba

Jedan od delikatnih simbola Starog Zavjeta je med, koji predstavlja divnu slatkoću našeg nebeskog poziva. Za Izraelce u pustinji, predvođeni Mojsijem, Bog se je pobrinuo za manu s neba koji su trebali svakodnevno sakupljati, osim što su u Petak sakupili dvostruko više, kako bi se pokrile njihove potrebe za Šabat kada su se odmarali od rada sakupljanja. Mana je bila nešto novo, odrazilo se čak i u značenju imena, koje je “što je to?” — “mana.”

Nuđenje čaše bilo je poziv.

“A kad su to sinovi Izraelovi opazili, rekli su jedan drugome: “To je mana [margina, “što je to”].” Jer nisu znali što je to. Tada im je Mojsije rekao: “To je kruh koji vam je JEHOVA podario da jedete” (Izlazak 16:15). Oni su se divili okusu ove nove hrane. “Okus joj je bio poput medenih oblatna” (Izlazak 16:31). Oblatna je simbol koji se koristi u Levitskom zakonu 8, u posvećenje svećeništva, predstavljajući prednost našeg nebeskog poziva. “Oblatne su predstavljale našu nadu i vjeru u nadasve dragocjena obećanja o slavi, časti i besmrtnosti” (Tabernakulske Sjene, stranica 46).

Ali primijetite opis okusa — “poput medenih oblatna.” Kakva divna simbolika. Tko nije mogao uživati u svojoj dnevnoj mani, “poput medenih oblatna”? To je naš udio, naš svakodnevni podsjetnik na radosti koje nas čekaju sa one strane zavjese. Kad smo mlađi, vrijeme ove velike koristi čini se osobito udaljeno. S napretkom godina, počinje se činiti blizu. Ako razmišljamo o našim svakodnevnim iskustvima da su poput medenih oblatni, čak i naše kušnje mogu biti spremnije prihvaćene.

Međutim, čak i ova divna nebeska mana, naša podržavajuća nada u slavu iznad, zajedništvo s Bogom, Isusom i predanim svecima, dan za danom, može postati uobičajena. S poznavanjem privlačnost se može smanjiti. Nešto kasnije, u Brojevima 11:6-9, ista mana, s istim lijepim okusom, postala je monotonom mnogim Izraelcima. Više ju nisu vidjeli isto. Sada su se žalili: “No sada nam duša vene; nema ničega, osim te mane, pred našim očima” (Brojevi 11:6).

Nastavili su ju koristiti. “I narod je išao naokolo i skupljao je, a onda je mljeo u mlinovima ili stupao u stupi. Zatim ju je pekao u tavama i od nje pravio kolače. A okus joj je bio kao okus svježeg ulja” (Brojevi 11:8). Ali gdje je bila ugodna slatkoća? Isti ukus je još uvijek bio tamo. Ali oni su na to gledali drugačije. Dakle, isto može biti i s nama, kroz uobičajene dane našeg života. Još uvijek prepoznajemo našu svakodnevnu nebesku mana kao “okus svježeg ulja” — podržavajući utjecaj Duha Svetoga — ali koje može izgubiti svoju svježu slatkoću.

Sa onu stranu zavjese, nagrada svetaca bit će predvno slatka. Neka predokus našeg obećanog nasljedstva ne postaje dosadan za nas. Neka nam podigne raspoloženje čak i ako su naša iskustva ponavljajuća. Lekcije u Kristovoj školi su ponekad zemaljske, ponekad izazovne, ponekad ponavljajuće. Vrednujmo ih kao pomoć na putu do neba.

Samsonova Zagonetka

Samson, Božji čovjek i vođa u razdoblje sudaca, slika je Crkve Evandeoskog Doba. Njegove mane i pobjede simboliziraju one iz Crkve tijekom Evandeoskog Doba. Postoji čak sedam epizoda u njegovom životu koje čini

Sakupljanje mane

se da su paralela sedmerim razdobljima povijesti Crkve.

Na početku Samsonove javne karijere, dok je putovao u zemlju Filistejca, naišao je na tijelo lava koje su pčele koristile kao mjesto za saće. Samson je uočio tu neobičnost, uzeo malo meda, i otišao svojim putem. Kasnije ga je sugerirao kao zagonetku Filistejcima:

“Sada ću vam zadati jednu zagonetku. Ako mi je zacijelo odgonetnete za sedam gozbenih dana i proniknete je, tada ću vam dati trideset platna i trideset odijela za presvlačenje ... A on im je rekao: “Iz onoga koji jede izašlo je jelo i iz jakoga izašlo je slatko.” Ali u tri dana nisu mogli odgonetnuti zagonetku” (Suci 14:12,14).

Ovdje je simbolika za nas tijekom sedam dana Evandeoskog Doba. Ako možemo odgonetnuti ovu zagonetku, možemo osigurati promjenu odjela – opravdanje kroz Krista. Broj “trideset” glede odjevnih predmeta podsjeća nas da je cijena otkupa predstavljena na Jordanu, prinos na Kalvariji, bilo vrijednost Isusovog savršenog ljudskog života, tada se smatralo da se sazrijeva u dobi od 30 godina — Isusova starost kod Jordana (Brojevi 4:3, Luka 3:23, Matej 26:15, Zaharija 11:12).

Napokon je stigao odgovor: “Što li je slade od meda i što je jače od lava?” (Suci 14:18). Zagonetka, simbolično govori o Isusu. On je “lav iz Judinog plemena” koji je umro za nas. Od njegove smrti dolazi iskupljenje — ali za nas tijekom Evandeoskog Doba, to znači nešto više. Za nas, otkupljenje u Kristu također otvara nebeski poziv, “med” sa svom svojom prekrasnom slatkoćom.

Isus u starosti od 30, kršten u Jordanu

Psalam 19

Ovaj psalam govori o svjedočanstvu zvijezda o Bogu. “Nebesa objavljuju slavu Božju, i svod nebeski obznanjuje djelo ruku njegovih ... noć noći obznanjuje spoznaju. Nema govora ni jezika gdje se glas njihov nije čuo” (stihovi 1-3). Pavao ukazuje na ovo svjedočanstvo u Rimljanima 10:18, citirajući Psalam 19:4, koje daje na ovaj način: “Dakako, po svoj se zemlji raširio glas njihov i do krajeva svijeta riječi njihove.”

Psalam 19:4,5 govori o suncu kao o “mladencu koji iz odaje svoje izlazi,” podsjećajući nas na našeg nebeskog zaručnika, što donosi fokus na Evandeosko Doba. U stihu 7, “Zakon je JEHOVIN savršen, dušu preobraćuje; svjedočanstvo je JEHOVINO pouzdano, mudrim čini priprostog.” Ako se pridržavamo načela Zakona — ne slova, već duha (2. Korinćanima 3:6) — Pavao nam kaže da nam to omogućuje da budemo slugе, veleposlanici za Krista, „Kao da vas Bog preklinje po nama; molimo vas umjesto Krista: pomirite se s Bogom!” (2. Korinćanima 5:20). Drugim riječima, Psalam 19 povezuje se s djelom otkupljenja Evandeoskog Doba.

U 8 stihu “Jehovini propisi” vesele srce, oni su čisti, i prosvijetljaju naše oči. Poštovanje prema njemu je “čisto, ostaje zauvijek: sudovi JEHOVINI su istiniti i pravedni u cjelosti” (9 stih).

Sada primijetite simboličke veze u 10 stihu, gdje će nas pobožni propisi voditi. “Poželjniji su od zlata, da, od

puno zlata čistoga; sladi i od meda, i od meda iz saća.” Zlato je često simbol za nagradu svetaca u slavi i ovdje se **med**, veličanstvena slatkoća našeg nebeskog poziva, dodaje simboli.

Njegovimo Božja načela zbog njihove unutarnje vrijednosti, ljepote i cijene. Jednom svi će. Njegovat će ih zauvijek, ona će biti fiksna upravljačka načela čovječanstva. Ali u današnje vrijeme, ona nam donose nade slave tako izvanredne da jedva možemo shvatiti njihovo bogatstvo i slatkoću — poput zlata i meda.

Jonatanove Oči Su Zasvijetlile

Prva Samuelova 14 pripovijeda priču o Jonatanu, Saulovom sinu. Jonathan je bio prijatelj Davida, čovjeka snažne vjere. Umro je sa svojim ocem Šaulom, koji je bio manje vjeran. Čini se da Šaul predstavlja Izrael Židovskog doba koji su izgubili svoj položaj kada nisu prihvatili Isusa kao Mesiju. Ali Jonatan, jak u vjeri, možda predstavlja neke od Drevnih Dostojnika čija su iskustva također zatvorena s krajem Židovske kuće.

Reci 26 i 27 govore o vremenu kada su Šaul, Jonathan, i oružane snage koje su vodili, bili u aktivnoj službi, kada je “narod došao u šumu, gle, med je potekao,... Jonathan... je primakao vrh štapa koji mu je bio u ruci i zamočio ga u medene saće pa prinio ruku svoju k svojim ustima; i oči su mu zasvijetlile.”

Šaul je ishitreno zapovjedio da nitko ne jede. dok se osvajanje ne završi. Jonathan nije bio čuo naredbu, pa je nevino uzeo med i njime je bio ojačan. Možda ovdje također med predstavlja lijepe izgledе učenja koja je donio Mesija, Isus, Izraelu na kraju Židovskog doba. Vođe Izraela ishitreno su zabranili ljudima slatka Isusova učenja. Ali oni od vjere koji su ih primili imali su prosvijetljene oči. Možda Jonathan predstavlja one poput Ivana Krstitelja, njegove učenike i druge istomišljenike, koji su čuli glas “mladoženje” i mogli reći kao Ivan, “silno se radujem” (Ivan 3:29).

Nikakav Med Na Žrtvenik

Za dva sastojka uobičajena u danu bilo je izričito rečeno da se ne smiju staviti na oltar Šatora: kvasac i med. “Nijedna jestiva žrtva koju prinosite JEHOVI neka ne bude pripravljena s kvascem, jer ni kvasac ni bilo kakav med nemojte spaliti kao bilo koju ognjenu žrtvu JEHOVINU” (Levitski zakon 2:11).

Kvasac je slavni simbol grijehа. Grijeh nije prihvatljiv kao prinos Bogu. Istina je da je na dan Pedesetnice bilo dopušteno s dvije okrugle štruce kruha pečene s kvascem mahati pred Bogom, pokazujući da nas Bog prihvaća iako imamo preostali grijeh. Opravdani smo iskupljenjem u Kristu, tako da smo prihvatljivi. Očišćeni smo od sklonosti grijehu tijekom života, od strane našeg Velikog

Svećenika, Isusa. Ali ipak, preostali grijeh je tamo, dok smo u tijelu.

Drugi sastojak zabranjen na oltaru je vrlo različit: med. Ovdje vidimo zastupljene naše nebeske nade u slavu, izvanredne nezaslužene ljubaznosti proširene na nas, slada “od meda i saća” (Psalam 19:10). Ovo Bog nikada ne traži od nas da žrtvujemo. Najdragocjenije, najdivnije, najdragocjenije prednosti koje su zamislive — to je naše, naše nasljeđe, zauvijek. Mi dajemo naše smrtno postojanje i njegove nade i povlastice na oltaru (Rimljanima 12:1). Ali med — to je naše. Zauvijek. Dar od Boga.

— David Rice

Naš nebeski poziv je sladak kao med.

Staza Putnika

*“Bog će nas naučiti svojim putovima, a mi ćemo hoditi njegovim stazama” (Izaija 2:3)
(Uzeto iz arhiva, iz knjige Br. John T. Read)*

Možda si pozvan danas
hodati Usred zemaljskih sjena —
taj tvoj put prema domu način
Je mračan, dug, pusto i turoban,
Ipak, oh! Ne zaboravi da je Gospodin blizu.

Dakle, vrlo blizu, a O tako jak za spasiti!
Onda neka tvoje srce bude mirno i čvrsto, i hrabro.
Onaj koji s tobom hoda putem
Nazvan je Moćni Bog.
Tada rado položi Na njega
sve tvoje tuge i terete
I On će ih nositi.

Nijedan oblak ne može
zatamniti Svjetlo savršene ljubavi.
Njegove misli prema tebi Nisu ništa drugo nego od vječnosti.

’Još malo, pa ćeš ustati Unutar blistave,
neokaljane zemlje Krista Kralja.
Utješi se, voljeno dijete.
Zna on da je tvoj put grub i divlji.
Ali kakav je to umoran, surov put bio za njega!

O, počivaj zadovoljan onim što jest
Njegova ljubav koja te okružuje kao i prije,
Njegova slavna prisutnost s tobom uvijek.